ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ - Α.Τ. 97 - ΔΡΧ 700

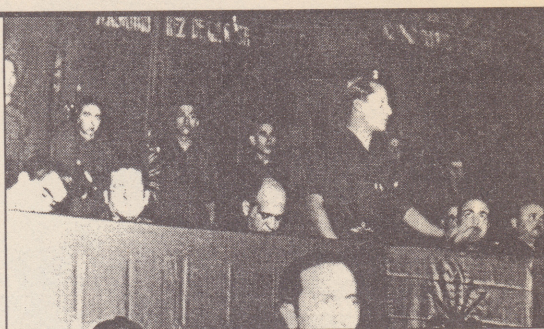

ΑΘΗΝΑ: Γ΄ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 19 - 5ος όροφος, Τηλέφωνο 5225129 Γράμματα - Επιστολές: ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ**: Βασιλέως Κωνσταντίνου, (νυν Ηρώων Πoολυτεχνείου) 24-26 , 7ος όροφος. Τηλέφωνο: 4125695, Τρίτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ., Σάββατο 10π.μ. - 1μ.μ., **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**: Συγγρού 25, 3ος όρ., Τηλέφωνο: 031-539604, **ΠΑΤΡΑ** Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ., **ΒΟΛΟΣ** Ιάσωνος και Κουταρέλια, **ΚΑΛΑΜΑΤΑ** Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6, **ΛΑΜΙΑ** Υψηλάντου 10, 1ος όρ., **ΚΑΒΑΛΑ** Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ., **ΤΡΙΚΑΛΑ** Νικοτσάρα 21, **ΛΑΡΙΣΑ** Μ.Αλεξάνδρου 7, (είσοδος εντός της στοάς), **ΣΠΑΡΤΗ** Κων/νου Παλαιολόγου 57, **ΧΑΝΙΑ** Κριαρη 45, 1ος όροφος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στο εξώφυλλο **Αετός της Ηπείρου**, της εποχής της βασιλείας του Πύρρου

Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος **ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ**: Α. Ανδρουτσόπουλος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Βουλδής, Μ. Γεωργιλάς, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Χ. Κουσουμβρής, Χ. Μπάλας, Β. Μπαρούνης, Η.Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς, Β. Σκαρμαλιωράκης, Φ. Τζίμας, Κ. Χριστοφορίδης

ΝΕΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ΑΘΗΝΑ Σολωμού 74, 2ος όροφος, τηλ. 5225129
ΠΕΙΡΑΙΑΣ Γούναρη 21-23, 6ος όροφος, τηλ. 4125695
ΞΑΝΘΗ Μπροκούμη 30, 1ος όροφος
ΛΑΜΙΑ Ροζάκη Αγγελή 12, 2ος όροφος

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

"...μη φοβηθής το χαλασμό.
Φωτιά! Τσεκούρι! Τράβα,
ξεσπέρμεψέ το,
χέρσωσε το περιβόλι κόψ' το,
και χτίσε κάστρο απάνου του
και ταμπουρώσου μέσα,

για πάλαιμα, για μάτωμα,
για την καινούργια γέννα,
π' όλο την περιμένουμε
κι όλο κινάει για νάρθη,
κι όλο συντρίμμι χάνεται
στο γύρισμα των κύκλων.

Φτάνει μια ιδέα να στο πη,
μια ιδέα να σ' το προστάξη,
κορώνα ιδέα, ιδέα σπαθί,
που θα είν' απάνου απ' όλα"

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ - ΒΩΜΟΙ

Σ' έναν κόσμο χωρίς πίστη, άδειο και έρημο από Ιδανικά, όπου η κυριαρχία πλέον του ατόμου και του κέρδους είναι απόλυτη, ηχεί παράταιρη η ύπαρξη ενός Κινήματος ανθρώπων με Πίστη, με πνεύμα θυσίας, με απόλυτη αφοσίωση σε μία Ιδέα και έναν σκοπό. Ίσως να είμαστε οι τελευταίοι πιστοί ανάμεσα σε έναν κόσμο άπιστο, ίσως να είμαστε οι τελευταίοι πυρφόροι σε έναν κόσμο σκοτεινό και ταπεινωμένο. Τι αλήθεια αντιπροσωπεύει η Χρυσή Αυγή σήμερα ανάμεσα στην Ελλάδα και τον κόσμο ολόκληρο; Και ποία προπαντός είναι η κατάσταση που επικρατεί στο ευρύτερο "σύστημα αναφοράς", μέσα στο οποίο μοιραία υπάρχουμε, κινούμεθα και αναπτύσσουμε την δράση μας;

Όποιος έχει το θάρρος να μελετήσει ουσιαστικά και σε βάθος την νεότερη ελληνική Ιστορία δεν μπορεί παρά να διακρίνει, τουλάχιστον εις ότι αφορά τους τελευταίους δύο αιώνες, υπέροχες ηρωικές μορφές, που ξεχωρίζουν μέσα σε μία ιστορική διαδρομή γεμάτη προδοσίες, υποταγές και απάτες και ακόμη την αναμφισβήτητη πραγματικότητα ότι ο ελληνισμός παραμένει ένα Έθνος υποτελές. Ο καιρός της παρακμής όμως, πήρε μια μορφή ξεκάθαρη κυρίως τις τελευταίες δύο δεκαετίες, δεκαετίες στις οποίες φάνηκαν εθνικά προβλήματα λησμονημένα στον χρόνο και ακόμη δημιουργήθηκαν σε παγκόσμιο επίπεδο καταστάσεις που απαιτούσαν εγρήγορση και πνεύμα θυσίας, που δυστυχώς δεν υπήρχε. Χωρίς καμία ουσιαστικά αντίδραση κατεστράφη συστηματικά η ελληνική Παιδεία, ενώ και η γνώση της Ιστορίας, που αποτελεί ένα μεγάλο εφόδιο για την επιβίωση ενός Έθνους, σκόπιμα δεν δόθηκε σε αυτούς που αύριο θα είναι το ελληνικό Έθνος. Μακεδονικό, Κύπρος, Βόρειος Ήπειρος, Θράκη και ένα "γκρίζο" πλέον Αιγαίο είναι τα... επιτεύγματα της εξωτερικής πολιτικής των κυβερνήσεων του πολιτικού κατεστημένου, ενός κατεστημένου απόλυτα χρεωκοπημένου, που προσλαμβάνει με αδιαφορία και κτηνώδη κυνισμό την απαξία της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού Λαού. Όλα αυτά μέσα σε έναν κόσμο, που βαδίζει ολοταχώς προς την παγκοσμιοποίηση, προς μία υπέρτατη οικονομική κυβέρνηση, που θα ελέγχει και θα καθορίζει τις τύχες όλων των λαών της οικουμένης. Ποία είναι τα Ιδανικά και οι Αξίες αυτού του καινούργιου κόσμου, που γεννήθηκε μέσα από τις στάχτες του τελευταίου Μεγάλου Ιδεολογικού Πολέμου; Καμία αξία, κανένα ιδανικό και μόνος κυρίαρχος το κέρδος, το συμφέρον και η εξουσία ενός λαού, που κατόρθωσε να γίνει "από πιστωτής των βασιλέων, βασιλεύς των πίστεων"

και είναι σήμερα ο μεγάλος εξουσιαστής και κυρίαρχος της οικουμένης. Ερημωμένη η Γη μας από κάθε υψηλή τέχνη, από κάθε μεγάλη ιδέα, χωρίς άνδρες μεγάλους, χωρίς σοφούς σκοτεινούς, η εποχή του Μαζανθρώπου δεν θέλει κανέναν να ξεχωρίζει. Όλα πρέπει να είναι αριθμοί, λογαριασμοί, τραπεζικές καταθέσεις, λογιστικά ισοζύγια και τίποτε άλλο...

Μέσα σε έναν τέτοιο κόσμο η ύπαρξή μας δεν μπορεί παρά να φαντάζει παράταιρη ,παράλογη και προπαντός επικίνδυνη. Για τον λόγο ακριβώς αυτό και οι μεγάλοι εξουσιαστές χρησιμοποιώντας με τρόπο μεθοδικό τα φερέφωνά τους, τα περίφημα μέσα μαζικής ενημερώσεως ή αποχαυνώσεως εάν θέλετε, φρόντισαν και φροντίζουν να συκοφαντούν με τον πλέον αισχρό και βάναυσο τρόπο όποιον τολμήσει και τολμά να σηκώσει κεφάλι. Υπάρχουν και κάποιοι , καλοπροαίρετοι θα έλεγα, που διατυπώνουν την εξής ένσταση, εις ότι αφορά την δράση μας, τα σύμβολά μας, τις μεθόδους μας, την τακτική μας, τις ιδέες μας: "Μα, πρέπει να εμφανίζεσθε σαν εθνικιστές, πρέπει να λέτε αυτά τα πράγματα, μήπως θα έπρεπε με έναν άλλο τρόπο και με μια άλλη τακτική, πονηρή, να προχωρήσετε;".

Ίσως, η ένσταση τους και ο αντίλογός τους να είναι καλοπροαίρετος, ίσως, πραγματικά να μοιράζονται την αγωνία μας και κάνοντας αυτούς τους συλλογισμούς να προσπαθούν να βρουν μία λύση στο πρόβλημα, ίσως...

Σε αυτή τους όμως την ένσταση δεν θα ήθελα να απαντήσω εγώ, εκτός από το να τους πω ότι όποιος τολμήσει με τρόπο αποφασιστικό να αντισταθεί στην τυραννία των καιρών μας, μοιραία θα λάβει το επιτίμιον της λάσπης, όσες "μεταμφιέσεις" και αν κάνει. Όμως, όπως είπα και προηγουμένως δεν θα ήθελα να τους απαντήσω εγώ, αλλά να τους παραθέσω από όσα λέγει σχετικώς ο Τζορτζ Λίνκολ Ρόκγουελ:

"Η λογική δεν είναι παρά μια πολύτιμη και απείρως σπάνια αρετή που βρίσκεται στο μυαλό μιας απειροελάχιστης μειοψηφίας του είδους HOMO SAPIENS. Και ακόμη και οι λίγες μεγαλοφυΐες οι ικανές να εξασκούν γνήσια, ανεξάρτητη λογική είναι τελείως ανίκανες να δράσουν σύμφωνα με τις επιταγές της λογικής αυτής. Κι αυτός είναι ο λόγος που τόσες μεγαλοφυΐες είναι "αποτυχημένοι" μέσα σε μια κοινωνία που δεν καταλαβαίνει ούτε αυτούς, ούτε τη λογική τους.

Η ΒΙΑ, η ΙΣΧΥΣ, η ΔΥΝΑΜΗ είναι αυτά που κυβερνούν τον κόσμο, από την παλίρροια των ωκεανών μέχρι την απόφαση του γείτονά σου να εγγραφεί στο ρόταρυ. Μόνο ελάχιστοι "αλλάζουν γνώμη" επειδή πείστηκαν από ένα ανώτερο επιχείρημα. Οι μάζες - και σ' αυτές συμπεριλαμβάνονται και οι σημερινοί "διανοούμενοι" - αλλάζουν γνώμη μόνο και μόνο για να συμφωνούν με το επικρατέστερο ρεύμα. Με άλλα λόγια, η τεράστια πλειοψηφία πάντοτε υποκύπτει στη δυνατότερη γνώμη - σ' εκείνη που ανταμείβει τους πιστούς της και τιμωρεί τους αντιπάλους της.

...Μας "μισούν" σήμερα επειδή είμαστε αδύναμοι και ανίσχυροι. Όλη η λογική του κόσμου δεν θα έφτανε για να τους κάνει να μας αγαπήσουν όσο κι αν μεταμφιέσουμε τις ιδέες μας. Αυτό θα γίνει μόνο όταν θα κερδίσουμε το σεβασμό τους και το θαυμασμό τους ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ, ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΜΑΣ, ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ".

Ας μην αναλώνονται λοιπόν, κάποιοι φίλοι μας σε μάταιες σκέψεις και συλλογισμούς ότι είναι δυνατόν να κυριαρχήσει κανείς στο βασίλειο της πονηρίας και της απάτης, εξαπατώντας. Ας αντιληφθούν πως το μόνο που μετρά για τους εξουσιαστές μας είναι το εάν έχεις την θέληση να τους πολεμήσεις και το εάν η πίστη σου είναι τόσο δυνατή, που δεν μπορούν να σε σταματήσουν με τους μηχανισμούς της λάσπης και της τρομοκρατίας, Δεν είναι λοιπόν δικό μας το σφάλμα, που δεχθήκαμε και δεχόμαστε τις επιθέσεις των μισθοφόρων του συστήματος. Είναι αποτέλεσμα του συσχετισμού των δυνάμεων και η ξεκάθαρη πραγματικότητα μιας μοιραίας και φυσικής αντιπαλότητος.

Ας καταλάβουν επιτέλους, πως μας πολεμούν γιατί είμαστε επαναστάτες, είμαστε ανυποχώρητοι, είμαστε ασυμβίβαστοι, είμαστε οι Τελευταίοι Πιστοί μιας μεγάλης ιδέας και αυτό αποτελεί σε όλες τις περιπτώσεις ένα μεγάλο κίνδυνο για την δικτατορία των διεφθαρμένων, που ξεπουλά την πατρίδα μας και λεηλατεί τις ψυχές των παιδιών μας.

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1999

Συνεχιστές της σκέψης του αξέχαστου Ίωνα Δραγούμη, δηλώνουμε πως μας νοιάζει το Έθνος κι όχι το Κράτος

6 ΧΡΟΝΙΑ

ΛΑΙΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

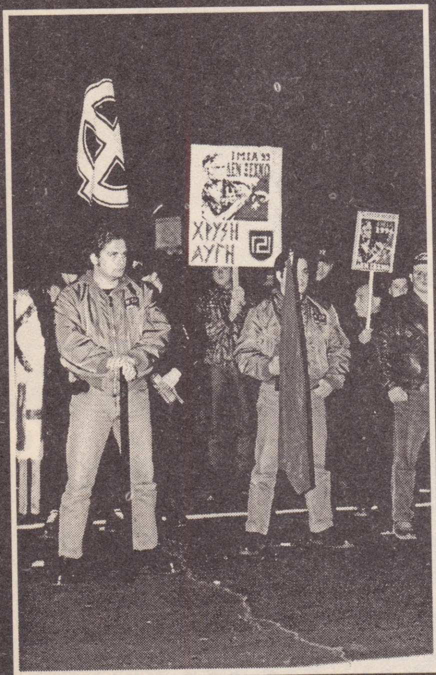
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η Χρυσή Αυγή θα συνεχίσει να αγωνίζεται για μια νέα Ελλάδα και θα συνεχίσει να το κάνει αυτό μέχρι να μην υπάρχουν ή εμείς ή αυτοί!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

όμως ΕΜΕΙΣ είμαστε το ΑΥΡΙΟ και αυτοί είναι... το ΧΘΕΣ "

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1999

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Και τι καταφέρνετε μ' όλα αυτά, θα μπορούσε να ξαναρωτήσει κάποιος

περίεργος τρίτος. Κερδίζουμε πίσω τη χαμένη σου αξιοπρέπεια, ανθρωπάκο, θα του απαντούσαμε εμείς. Κερδίζουμε την χαμένη αξιοπρέπεια ενός ολόκληρου λαού, μιας κοινωνίας που δεν βλέπει τίποτα πιο πέρα από την προσωπική καλοπέραση. Ενός έθνους που δέχεται τα χτυπήματα χωρίς να αντιδρά, χωρίς να πολεμά και αφήνεται να το πηγαίνουν οι ανάξιοι από δω και από κει!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Η σκέψις και η καρδιά μου είναι μαζί με τους Χρυσαετούς

"ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ"

Για τους ανόητους, η πυρά οριοθετεί τα περίχωρα της δειλίας τους και την καταστροφή τους. Για τους πολεμιστάς όμως, η φωτιά αντιθέτως πυρώνει την ατέρμονη βούλησί τους και προοιωνίζει τον αιώνιο εξαγνισμό: **ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΚΑΘΑΡΣΙ.**

Αναγεννόμεθα διαρκώς απ' τις στάχτες του στιγμιαίου μας θανάτου και κρώζουμε όπως ο απόκρυφος Φοίνικας, την επιστροφή των Αθανάτων.

Αυτοί είμαστε: Οι ταλαιπωρημένοι, οι προορισμένοι να γνωρίσουν μετά τον Β' Μεγάλο Πόλεμο την συκοφάντησι και την δίωξι, οι τραγικοί αγωνιστές που, όπως προφήτευσε η SAVITRI DEVI, θα κερδίσουν την ώρα της κρίσεως την δική τους θέσι εκ δεξιών του τελευταίου AVATAR, του επερχομένου KALI του εκδικητού, διότι αυτοί επίστευσαν στον Κύριο του 20ου αιώνος δίχως να τον γνωρίσουν, δίχως να τον ακούσουν και να τον δουν. Διότι, αυτοί, ΕΜΕΙΣ, επιστεύσαμε στον τελευταίο Μεγάλο, μόνον με την διαίσθησι που μας χάρισε το γονίδιο του επαναστάτου, κι ακολουθήσαμε το τραχύ του μονοπάτι όχι στις στιγμές της δόξας του, αλλά ερασιθάνατοι όντες, μετά το λυκόφως των ημιθέων.

Ένας κόκκινος ματωμένος ουρανός, ένα μπρούσκο ηλιοβασίλεμα, η δύσις του πολιτισμού. Και ξάφνου, η **ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ** που θα ανατείλει μέσα από τη νύχτα της σκιάς του ξίφους μας, ξανά και ξανά. Η πυρά, η φαινομενική καταστροφή, η λύσσα των εχθρών μας και του συστήματος, η λιποταξία των αδυνάτων και η προδοσία των Εφιαλτών. Τι υπέροχη αυτή η αίσθησις του τραγικού! Τι μεγαλειώδης η ανακάλυψις πως πίσω απ' την μέχρι τώρα φίμωση της πολιτικής σου φωνής εκρύπτετο η ουσιώδης αναγνώρισις της σπουδαιότητός σου.

Ο μαγικός σοσιαλισμός, η μικρή κοινωνία ενός δραματικού θεάτρου ζωής, η αρχαία αντίληψις μέσα στην σήψι και τον εκφυλισμό της εποχής μας.

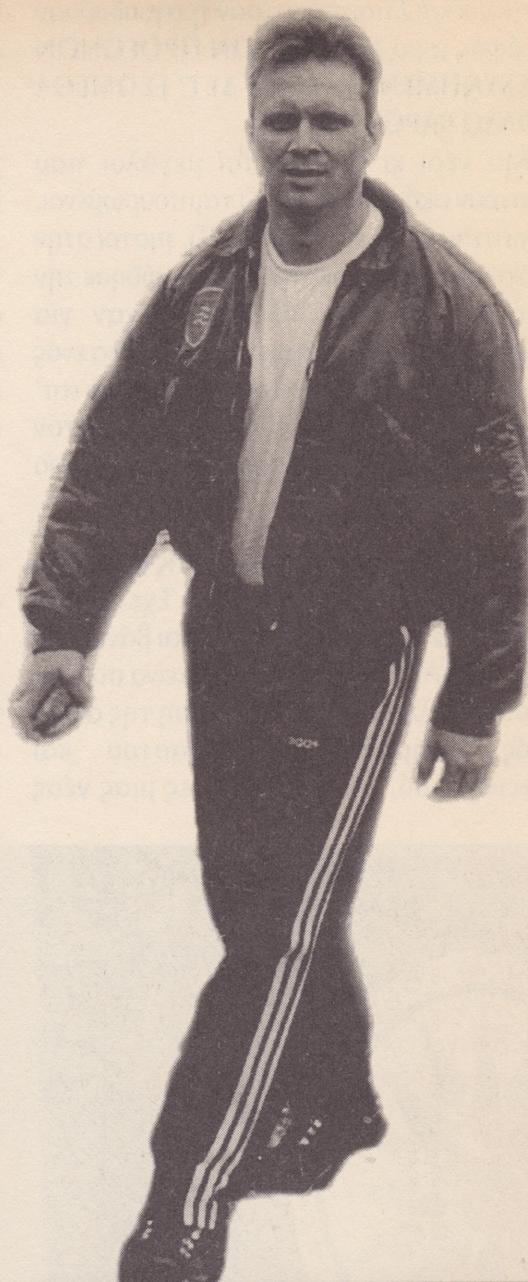
Όλα τα επανέφερε αυτό το κίνημα. Λάτρες του Ήλιου και του σπαθιού, εχθρούς

φανατικούς, προδοσίες μέσα απ' τις τραγωδίες του Αισχύλου και του Σοφοκλέους, συγκεντρώσεις μ' αγέρινα λάβαρα σαν αρχαίες αγιστείες και νεκροπομπές, απύθμενο θράσος νέων πολεμιστών που τα 'βαλαν μ' όλους και με όλα.

Οι ακίνδυνοι και οι γραφικοί ουδέποτε εξεδιώχθησαν ή ενωχλήθησαν. Πολεμήθηκαν όμως πάντοτε οι επαναστάτες. Σας μάχονται διότι μόνον εσείς τους αμφισβητείτε, διότι μόνον εσείς θα τους εκθρονίσετε την ώρα που φθάνει.

Τυλιχτείτε με το πέπλο του Μύθου που δημιουργούμε, διότι άσχετα από χρήματα, ψήφους και διευκολύνσεις, εμείς είμαστε οι μόνοι που διαθέτουν ΜΥΘΟ σ' αυτόν τον τόπο. Και ριχθείτε στην φωτιά, αρκεί να κατακαύσετε τον δηλητηριώδη μανδύα όπως ο Ηρακλής, αρκεί να εξαφανίσετε το χιτώνιο των δισταγμών και ν' αποδεχθούμε όλοι μαζί το Απόλυτο, το Αδιαμφισβήτητο και το Νέο.

Νέοι, παιδιά απ' τα νεφελώδη ανάκτορα της Μυθολογίας σύρουν τις αναμνήσεις μας. Το αρχέτυπο του μικρού Διός που ανατρέπει την συμπαντική αταξία, του βρέφους Ηρακλέους που πνίγει τα φίδια, του εφήβου Θησέως που σηκώνει τον βράχο κι αρματώνεται, του Φαέθοντος που πυρπολεί μεθυσμένος τον ουρανό με τ' άρμα του Ηλίου. Μικρά παιδόπουλα απέσπασαν το στερνό χαμόγελο του Ήρωος του 20ου αιώνος, λίγο πριν την ύστατη θυσία στα ερείπια του Βερολίνου. Νέοι εθελοντές τότε απ' όλη την Ευρώπη ετάχθησαν στο πλευρό του. Νέοι πάντοτε κείνοι που εταξείδευσαν με τις στρατιές των Μακεδόνων για να καρφώσουν στα κουφάρια των βαρβάρων τα λάβαρα του Απόλλωνος. Νέος κι ο Φοίβος όταν εφόνευσε τον Πύθωνα. Νέοι οι στρατιώτες του Νικηφόρου Φωκά και του Ηρακλείου σαν ώργωσαν την Ανατολή, νέοι πιο πριν

Ανίκητος κι εγώ, λεύτερος και ζωντανός, φανατισμένος και δυνατότερος από ποτέ, χαμογελώ και βροντάω στο πλευρό σας

Αθηναίοι και Σπαρτιάτες σαν τραγουδούσαν με ύφος αψύ **ΜΗΔΕΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΑΙΣΧΥΝΗΜΕΝ ΚΑΙ ΑΜΕΣ ΔΕ Γ' ΕΣΟΜΕΘΑ ΠΟΛΛΩ ΚΑΡΟΝΕΣ.**

Μα νέοι κι οι λιγοστοί μεγάλοι που βαστούν ακόμα το μετερίζι ταμπουρωμένοι. Νέοι στην ψυχή και στην πράξι, πιστοί στην νεότητα ενός Κολοκοτρώνη που ώθησε την επανάστασι όταν όλοι τον είχαν για ξεγραμμένο γέρο, πιστοί στην ζωντάνια ενός ηλικιωμένου Μαβίλη, που πιο νέος και απ' τους νέους, εκεί με τους νέους μαζί στον Δρίσκο της Ηπείρου, αντάμωσε το τελευταίο το βόλι το καλό.

Έχετε έναν Αρχηγό που, για τις Ιδέες του, μπήκε κάποτε στην φυλακή. Έχετε έναν ακόμη Σύντροφο που εκδιώκεται βάναυσα. ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΕ! Έχετε λοιπόν εκείνο που δεν έχουν οι άλλοι: Την αναγνώριση της αξίας ενός Κινήματος ασυμβίβαστου και απειλητικού, τους συνωμότες μιας νέας Εθνικής Εταιρείας που σας υπόσχονται Αγώνα και Νίκη, κι όχι τους λαγουμιτζήδες, τους Φαναριώτες του ψαλιδόκολου πατριωτισμού και τους Φράγκους χαρτογιακάδες του εθνικο-συγχρονισμού της δεκάρας.

Από την δεκαεπταετή μου ίσαμε τώρα παρουσία στον Αγώνα, δεν θυμάμαι καν τις ομιλίες, δεν συγκρατώ τα δοκίμια και τις συζητήσεις, δεν μνημονεύω την ποσότητα ενός αγώνος θεωρητικού, πέραν βέβαια της ανεγνωρισμένης του αξίας.

Θυμάμαι μόνον, και γιγαντώνω, τις πορείες κάτω από τα λάβαρα της Πατρίδος, οσμίζομαι την μυρωδιά των καμμένων δαυλών, ακούω τον ήχο των τυμπάνων και τα θυελλώδη εμβατήρια, την μαγική μουσική των συνθημάτων, γεύομαι τον ιδρώτα της πάλης και το αίμα των ανοιχτών μας πληγών στο πεζοδρόμιο που ρέουν φωτιά, βλέπω τις αγέλες των εχθρών που οπισθοχωρούν στο

πέρασμα της μικρής αλλά ΑΝΙΚΗΤΗΣ μέχρι τώρα στρατιάς μας.

Ανίκητος κι εγώ, λεύτερος και ζωντανός, φανατισμένος και δυνατότερος από ποτέ, χαμογελώ και βροντάω στο πλευρό σας. Είμαι η κενή θέση που πάντα θ' αφήνετε μέχρι να επιστρέψω ανάμεσα στην πρώτη γραμμή της παρατάξεως. Τούτη η ευχή κι η κατάρα μου μαζί.

Είμαι ο ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ που η μοίρα με έχει ορίσει να πολεμάω πάντοτε ΠΕΡΙΑΝΔΡΩΝ. Ασπάζομαι την ευλογία του πατρός μου να συνεχίζω δίχως τίποτα να μπορεί να με σταματά και σας τραγουδώ τον όρκο μου μέσα από ένα κοχύλι:

"Όταν ύστερα από αμέτρητες προσωπικές θυσίες, οι γύρω μου αδιαφορούν ώστε να πράξουν την δική τους, τότε αναλαμβάνω και πάλι την υποχρέωσι να θυσιαστώ για μια ακόμη φορά!".

Έχετε αυτό στο νου σας ως σκοπό ζωής, διότι πάνω κι απ' την γενναιότητα, είναι το πείσμα που θα μας ωθήσει στην Νίκη.

Οι μεγάλοι φιλόσοφοι των δύο τελευταίων αιώνων μίλησαν για "τη δύναμι της θελήσεως", για την ισχύ που μπορεί ν' απορρεύση από μία τεράστια βούλησι. Στον αιώνα που έρχεται ας κάμουμε πράξι, εμείς ξεχωριστά, την δικιά μας φιλοσοφία: **"Την θέλησι της Δυνάμεως"**. Μια βούληση τρομακτική που θα εκρεύση απ' τ' ατσάλινα κορμιά μας, την σιδηρά μας ψυχή και τα τείχη του πνεύματός μας. Μια θέλησι όχι ως προσπάθεια, αλλά φυσική απόρροια της συμπαγούς μας δυνάμεως που δεν θα μπορεί να εκτονωθή πουθενά αλλού πέρα απ' τον Αγώνα.

Η Δύναμις έγκειται στην Νεότητα. Η Νεότης οφείλει να είναι Δυνατή Και Δυνατοί είναι μόνον εκείνοι που ξεπερνούν την ανωνυμία μέσα από την δράσι. Ευχαριστήστε τους εχθρούς που μας το ανεγνώρισαν διώκοντάς μας. Και στη συνέχεια πολεμήστε τους. Πολεμήστε τους λυσσαλέα διότι... ΕΣΕΤΑΙ ΗΜΑΡ.

Φθάνει μια μέρα που οι προσωπικές περγαμηνές, η συλλογική ιστορία και προπάντων η Πίστις, θα ξεπηδήσουν και πάλι οι αξίες απ' τα βάθη των αιώνων για ν' αποκτήσουν την ΝΕΜΕΣΙ.

Το κεφάλι της Μέδουσας βρίσκεται στην αιχμή, στην κόψι του σπαθιού σας, την ιερή. Τολμήστε λοιπόν ως ο νέος Περσέας! Υποσημειώνω τέλος με το μήνυμά μου προς όλους τους συντρόφους την εξής διαβεβαίωσι: "Το να είναι κανείς πραγματικός Εθνικοσοσιαλιστής, αυτό είναι το σπουδαιότερο αγαθό που μπορεί να κερδίσει Λευκός άνθρωπος.

Το να είναι δε πραγματικός Έλλην, αυτό είναι το σπουδαιότερο αγαθό που μπορεί ν' αποκτήση ο ανώτερος Εθνικοσοσιαλιστής!".

ΘΑ ΜΑΤΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΑΙ ΤΟΤΕ Η ΓΗ ΘΑ ΤΡΕΜΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΑΣ!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας αποτελεί πλέον πραγματικότητα ορατή σ' όλους. Είναι όμως ένα φαινόμενο αποκλειστικά των καιρών μας, ή πρόκειται για την απόληξη ενός σχεδίου το οποίο εδώ και αιώνες απεργάζεται μια ομάδα ανθρώπων που ως κοινά της χαρακτηριστικά έχει την εβραϊκή της καταγωγή, τους ισχυρούς μεταξύ της δεσμούς και την απληστία για χρήμα και εξουσία εις βάρος της ανθρώπινης αξιοπρέπειας; Απάντηση στο ερώτημα αυτό επιχειρεί να δώσει, διαμέσου της ιστορικής έρευνας, το παρακάτω άρθρο του γάλλου μελετητή Jacques Bordiot.

Δημοσιεύθηκε στο Ιταλικό περιοδικό "**AVANGUARDIA**", τεύχος 141, Οκτώβριος 1997.

Μετάφραση Χρυσόστομος Μπάλας

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Είναι απολύτως κατανοητό ένα πρόσωπο επιτυχημένο στο επάγγελμα του να απασχολεί συνεργάτες προερχόμενους από την οικογένεια του και να επιθυμεί να κληροδοτήσει την εμπειρία στους γυιούς ή στους συγγενείς του, επιτρέποντας τους έτσι να ωφεληθούν από αυτήν. Δεν πρέπει λοιπόν να προκαλεί κατάπληξη εάν ο θεσμός των οικονομικών δυναστειών ανάγεται πολύ μακριά στο παρελθόν.

Ένα τυπικό παράδειγμα επαληθεύεται τον 15ο και τον 16ο αιώνα στην Γερμανία με τους Fugger.

Γυιός ενός μικρού υφαντή του Grabent, ο Hans Fugger εγκαταστάθηκε το 1367 στο Augsburg, όπου συνεχίζοντας το πατρικό επάγγελμα, αφοσιώθηκε και στο εμπόριο με τέτοια επιτυχία που μετά το θάνατό του άφησε μια κληρονομιά 3.000 φιορινίων. Ο γυιός του, Jacob, νυμφεύθηκε την κόρη ενός κατασκευαστή νομισμάτων του Augsburg. Ο Jacob, λοιπόν, κλήθηκε να ασχοληθεί με τα ορυχεία αργυρού και χαλκού του Τιρόλο και εν συνεχεία με τα οικονομικά. Τέσσερις από τους γυιούς του Jacob, οι Ulrich, George, Pierre και αργότερα ο Jacob ο νεώτερος έγιναν τραπεζίτες των Αμβούργων και της Αγίας Έδρας (Βατικανού). Για να εγγυηθούν την ανάπτυξη του οικονομικού τους οίκου σύναψαν το 1502 μια συμφωνία βάση της οποίας ήταν ότι το κεφάλαιο των περιουσιών τους - της τάξεως των 53.000 φιορινίων - θα παρέμενε εξ αδιαιρέτου σε μια τράπεζα. Οι άρρενες κληρονόμοι θα είχαν δικαίωμα μόνο στα αγαθά που θα κατείχαν in legato (διευθέτηση που δεν περιλαμβάνει το σύνολο των αγαθών του διαθέτη, παρά μόνο μια πατρική παραχώρηση σχετική με καθορισμένα αγαθά), ενώ οι θήλεις θα έπρεπε να ικανοποιηθούν μόνο με μια δωρεά.

Μια ανάλογη ρύθμιση, επιβαρημένη με μια ποινική ρήτρα, θα βρεθεί τριακόσια χρόνια αργότερα, επί τη ευκαιρία της ιδρύσεως της δυναστείας των Rothschild. Οι Fugger αναδεικνύονται σε πρόδρομοι, όντες τραπεζίτες της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ερχόμενοι εις γνώσιν του πρόσφατου παραδείγματος του Jacques Coeur σχετικά με την αφέλεια των αρχόντων έναντι των πιστωτών του και καταφέρνοντας ώστε να τους

αποδοθούν δικαιώματα εκμετάλλευσης ορυχείων. Στα ορυχεία του Τιρόλο προσέθεσαν την εκμετάλλευση των ουγγρικών ορυχείων χαλκού, των ορυχείων αργυρού του Guadalcanal τα ορυχεία υδραργύρου στην Ισπανία κλπ.

Η Αυτοκρατορία λοιπόν, ήταν υποχρεωμένη να αγοράζει αυτά τα μέταλλα από τους Fugger, κυρίαρχους του εμπορίου, σε τιμές αυθαιρέτως καθορισμένες από αυτούς, αν όχι πληρωμένα με νέες παραχωρήσεις ορυχείων.

΄Ηταν έτσι, λοιπόν, που έφτασαν να μονοπωλούν τα τεράστια πλούτη του υπεδάφους της Βενεζουέλας, χρυσό, άργυρο, χαλκό, μολύβι. Το 1510 οι Fugger ανέλαβαν την εργολαβία για την κοπή των νομισμάτων και την είσπραξη των φόρων από τα κράτη που ήταν συνδεδεμένα με την Αγία ΄Εδρα. Τον ίδιο χρόνο πέθανε ο πρωτότοκος των Fugger, ο Ulrich και ο Jacob ο νεώτερος έγινε υπεύθυνος της τράπεζας. ΄Οταν το 1519 ο Κάρολος Ε' ήθελε να κερδίσει τις ψήφους των Μεγάλων Εκλεκτόρων της Αυτοκρατορίας, οι τελευταίοι ζήτησαν την τριτεγγύηση της τράπεζας των Fugger. ΄Ετσι, το 1523, ο Jacob ο νεώτερος επέτρεπε στον εαυτό του να γράφει έτσι προς τον Αυτοκράτορα: "*Είναι γνωστό και προφανές πως η Μεγαλειότητά Σας δεν θα είχε αποκτήσει το Ρωμαϊκό στέμμα χωρίς εμένα*". Το 1525 μετά τον θάνατο του Jacob του νεώτερους, ο έλεγχος του οικονομικού οίκου πέρασε στα χέρια του ανηψιού του Antoine, ο οποίος εγκαταλείποντας την πολιτική των παραχωρήσεων ορυχείων, ειδικεύτηκε αποκλειστικά στις τραπεζικές επιχειρήσεις. Κατεστραμμένος όμως ο Φίλιππος Β' της Ισπανίας από τους ατυχείς πολέμους εναντίον του Ερρίκου Β' κήρυξε την χρεοκοπία της τράπεζας και διαμέσου της απόφασης του Valladolid, επέβαλλε εμπάργκο στον χρυσό. Αυτό απετέλεσε για τους Fugger ένα μοιραίο χτύπημα. Η τράπεζά τους συνέχισε να φυτοζωεί μέχρι τον 18ο αιώνα χωρίς να επανακτήσει την πρότερη δύναμή της.

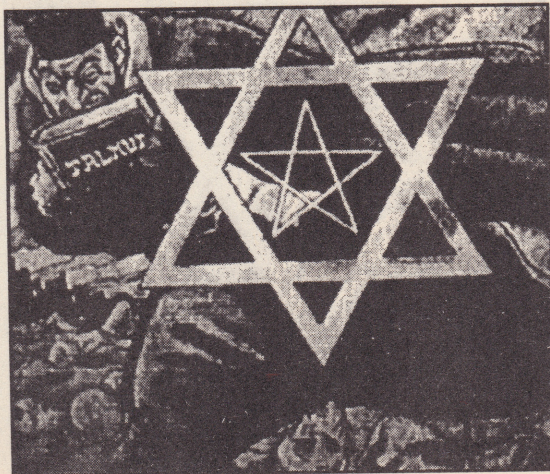
Εάν μέχρι τον Λουδοβίκο τον 14ο, η γαλλική μοναρχία είχε πάντα κατορθώσει να απελευθερώνεται, με μέσα λιγότερα ή περισσότερο νόμιμα, απ' την άλλη μεριά το χρόνιο έλλειμμα του θησαυροφυλακίου, επιβαρυμένο από το κόστος των συνεχών πολέμων, τα έξοδα της αντιπροσώπευσης, την πλεονεξία των αυλικών και τα προνόμια των ευγενών και του κλήρου θα αναγκάσουν τον ίδιο τον "Βασιλιά-΄Ηλιο" σε συμβατικές διαπραγματεύσεις με την χρηματιστηριακή δύναμη τόσο, ώστε για να εξασφαλίσουν την επιρροή τους οι χειραγωγοί του χρήματος θα συνάψουν συμμαχίες με τις πιο μεγάλες οικογένειες του βασιλείου. Το παράδειγμα προερχόταν εκ των άνω: απευθυνόμενοι στους Μεδίκους για να ζητήσουν σύζυγο ο Ερρίκος Β' και ο Ερρίκος Α' τι είχαν κάνει αλήθεια από το να "στιλβώσουν το οικόσημό τους". Δεν πρέπει λοιπόν,

να μας προκαλεί κατάπληξη το ότι ο Λουδοβίκος ο 14ος είχε ευνοήσει τους γάμους ευγενών όπως οι Clermont-Tonnere, ο Cosse-Brissac, Lamoignon με τις θυγατέρες του κυριοτέρου χρηματοδότη του, εκτός των άλλων εβραϊκής καταγωγής και προτεσταντικού θρησκεύματος.

Θα μπορούσαν να παρατεθούν πολλαπλάσια παραδείγματα μεγάλων οικογενειών που θα συνάψουν συμμαχίες με οικογένειες χρηματιστών. Είναι αυτές οι ενώσεις που έχουν επιτρέψει σ' αυτά τα συγκεντρωμένα παράσιτα να ασκήσουν πιέσεις στην πολιτική του Έθνους και τελικά να περατώσουν προνομιακές χρηματιστικές επιχειρήσεις.

Τέτοια είναι παραδείγματος χάριν, η περίπτωση του Ελβετού τραπεζίτη Perregaux, πεθερού του στρατηγού Marmont και επιτελή του Βοναπάρτη στην Αίγυπτο. Επωφελούμενος από αυτήν την σχέση, γνωστοποίησε στον Βοναπάρτη πως δύο εκατομμύρια ήταν στην διάθεσή του, εν όψει ενός πραξικοπήματος, το πραξικόπημα που πραγματοποίησε ο Ναπολέων την 18ην Μπρυμαίρ (9 Νοεμβρίου 1799) και το οποίο έθεσε οριστικό τέλος στην Γαλλική επανάσταση. Απ' αυτό το γεγονός θα προκύψει η ίδρυση της Τράπεζας της Γαλλίας. Όμως, το 1814 ο Perregaux τίθεται επικεφαλής των τραπεζιτών που είναι εχθρικώς διακείμενοι στην Αυτοκρατορία. Και ο γαμπρός του ο προαναφερθείς Marmont, ο οποίος στο μεταξύ είχε γίνει στρατάρχης - δούκας της Αόστης, ενώ στο Παρίσι επέδειξε μια εντιμότατη ηγεσία παρ' όλα αυτά ήταν υποχρεωμένος να θέσει "ους ευήκοον" στις μηχανορραφίες των παρισινών τραπεζιτών που λίγο επιθυμούσαν την παράταση της αντίστασης" (Jean Vidalecn - "Le Premier Empire. La Restauration" στην Histoire de France, Larousse, Paris, 1954, T.11., σελ. 212) "Επιφορτισμένος να υπερασπισθεί το Fontainebleau, όπου ο Αυτοκράτορας είχε καταφύγει, αυτός αποσύρθηκε με την στρατιά του στην Essones κοντά στο Corbeil μετά την κατάκτηση του Παρισιού από τους συμμάχους. Είχε διαπραγματευτεί μυστικά μ' αυτούς καθιστώντας έτσι αναπόφευκτη την παραίτηση του Ναπολέοντος" (Nouveau Larousse Universel, 1949, T.II, σελ. 153).

Πέραν των συμμαχιών με τους κύκλους των υψηλά ισταμένων ευγενών οι οποίοι τους παρείχαν μια κάποια εγγύηση ενάντια στην πολιτική εξουσία, οι τραπεζίτες, υιοθέτησαν επίσης και την τακτική των οικογενειακών συμμαχιών ώστε να ισχυροποιήσουν ακόμα περισσότερο τους προϋπάρχοντες δεσμούς. Έτσι, ένας από τους αδελφούς του νυμφεύθηκε την ανηψιά του με σκοπό να εμποδίσει την είσοδο στον οικογενειακό κύκλο ενός ξένου, που θα μπορούσε να επηρεάσει τις υποθέσεις του. Οι Rothschild αρχικά έκαναν ακριβώς το ίδιο. Συχνότερα όμως αυτοί χρησιμοποιούσαν την μέθοδο των συμμαχιών με άλλες οικογένειες τραπεζιτών, ώστε να πολλαπλασιάσουν τις ευκαιρίες τους, όπως άλλωστε αποδείχθηκε από το παράδειγμα των αδελφών Lazard.

Λιγότερο γνωστή στο ευρύτερο κοινό σχετικά με την δυναστεία των Rothschild - που τόσο συχνά βρίσκεται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος - η δυναστεία των Lazard αποτελεί το ίδιο το πρότυπο του Διεθνούς Κεφαλαίου.

Την 1ην Ιουλίου 1843 ένας εβραίος από την Mosella, μετανάστης στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Alexandr Lazard, ιδρύει με τους αδελφούς του Simon και Lazare μια εμπορική επιχείρηση στην Luisiana ονομασθείσα "Lazard Freres". Λίγο καιρό μετά α συνεταιρισθούν και με τον τρίτο αδελφό, τον Elie. Το 1858 οι Lazard ιδρύουν στο Παρίσι ένα πρακτορείο "Μεσιτείας-Εισαγωγών-Εξαγωγών", μετασχηματισθέν την 1ην Ιουλίου του 1876 σε τραπεζικό οίκο με ένα κεφάλαιο δώδεκα εκατομμυρίων φράγκων και με πέντε εταίρους: τους Alexandre, Simon, και Elie Lazard, τον κουνιάδο τους Alexandre Weil και τον ετεροθαλή αδελφό τους David Chan, με την επωνυμία "Lazard Freres et Cie". Θα ιδρύσουν ένα υποκατάστημα στο

Λονδίνο: "Lazard Brothers and Co. Ltd.", ενώ η έδρα τους στις Ηνωμένες Πολιτείες θα μεταφερθεί στον Άγιο Φραγκίσκο και μετά στην Νέα Υόρκη, όπου και βρίσκεται σήμερα.

Ειδικευμένη στην μεταφορά χρυσού μεταξύ ΗΠΑ και Γαλλίας, αργυραμοιβός της Τράπεζας της Γαλλίας, η τράπεζα Lazard θα εμπλακεί σε αμέτρητες επιθέσεις κερδοσκοπίας, λιγότερο ή περισσότερο επιτυχείς, εναντίον του φράγκου, που έγιναν σε συνεννόηση με τους Lazard του Λονδίνου οι οποίοι πτώχευσαν το 1937.

Η γαλλική τράπεζα των Lazard, διευθύνονταν εκείνη την εποχή από τον David Weill γεννημένο στον Άγιο Φραγκίσκο στις 30 Αυγούστου 1871 γυιός του Alexandre Weill και Julie Cahn. Το 1897 νυμφεύθηκε την Flora Raphael, κόρη ενός εταίρου της τράπεζας Raphael et Cie. Μέσω απόφασης της 7ης Απριλίου 1929, ο David Weill πέτυχε γι' αυτόν και τα αρσενικά του τέκνα την αντικατάσταση του επωνύμου από Weill σε Devid Weill και να ονομάζεται πλέον David-David Weill.

Δεν είναι πρόθεσή μας να συντάξουμε έναν κατάλογο των αμέτρητων διοικητικών συμβουλίων, γαλλικών και ξένων, εταιριών στα οποία συμμετείχε ο David-David Weill. Θα περιοριστούμε μόνο στην αναφορά των Mexican Eagle Oil Co. και Canadian Eagle Co. του ομίλου Royal Dutch-Shell, της Credit Mobilier Industriel, της Ste Citroen, της Docks Remois, της Credit Foncier International της Βασιλείας, της Banque Hypothecaire Franco-Argentine, της Port de Rosario, της International Bank του Άμστερνταμ κλπ.

Ο David-David Weill πέθανε το 1952 αφήνοντας έξι παιδιά, ανάμεσα στα οποία η Jeanne Laefilia, σύζυγος του Roger Adolphe Leonard Seligman διευθυντής της τραπέζης, των εβραίων, Seligman et Cie.

Η εβραϊκή δυναστεία των Seligman, μετανάστες από Baiesdorf της Βαυαρίας στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1873 είχε δημιουργήσει ένα παγκόσμιο τραπεζικό δίκτυο: J. and W. Seligman and Co. στην Νέα Υόρκη, Abraham Seligman and Co. στον Άγιο Φραγκίσκο, η οποία θα συγχωνευτεί αργότερα με την Anglo-American Bank, Seligman Brothers and Co. στο Λονδίνο, Seligman et Cie, Seligman und Strettheimer, στη Φραγκφούρτη.

Το 1837 εισήλθε στην Παρισινή τράπεζα ένας νέος διευθυντής ο Nicolas Kagan γεννημένος στη Μόσχα στις 11 Σεπτεμβρίου 1898 από τον Αβραάμ Kagan (Αβραάμ Kaganovitch) και από την Ernestine Arinstein, για την οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι μπορεί να ήταν κοντινή συγγενής του Κομισάριου του Λαού Kaganovitch, κουνιάδου του Stalin.

Την περίοδο αυτή οι Seligman et Cie είχαν τέσσερις εταίρους: την κυρία David Washington Seligman, το γένος Wasserman, τον Robert Meyer, τον Francois Meyer και τον Francois Michel, αυτός, ο τελευταίος, γυιός του Henry Michel και της Grace Seligman, κόρης του ιδρυτού της παρισινής τράπεζας. Ανάμεσα στους ομορρύθμους εταίρους φιγουράρουν ο Francois Gamberini εκπρόσωπος της Ste Hollando - Continental, οι διευθυντές της Ste Okijn Handelmaatschappij και της Nijko Handlemaatschappij, όπως και οι Elie και Maurice Massari της τράπεζας Massari του Καΐρου.

Έχοντας μεταφερθεί στη Riom κατά την διάρκεια του πολέμου και έχοντας θεωρητικώς υποστεί πίστη ως εβραϊκό ίδρυμα, η τράπεζα

επανακτήθηκε στο τέλος του πολέμου από τον Kagan, ο οποίος έφτασε το κεφάλαιο της στα 30 εκατομμύρια.

Ανάμεσα στα συμβαλλόμενα μέρη περιλαμβάνονται οι τραπεζίτες, Yves Breard de Boisanger, ήδη διοικητής της Τράπεζας της Γαλλίας και πρόεδρος της Societe Generale Fonciere, Gomez-Vaez, Leon-Georges Levy e Pierre Lemant της Ste Bernanrd Levy, η σύζυγος του Gustove de Rothschild κ.α.

Το 1955 το επιβλέπον συμβούλιο της Τράπεζας είχε ως πρόεδρο τον Prosper Labert της Bank of Alexandria, πεθερό του Jean Millerand, ο οποίος ήταν από τους γυιούς του Alexandre Millerand τέως σοσιαλιστή, προέδρου της Δημοκρατίας "παραιτηθέντος" προ της λήξεως της θητείας του. Ο δευτερότοκος γυιός του προέδρου Millerand, ο Jacques θα νυμφευθεί την κόρη του Christian Lazard, της ομώνυμης δυναστείας. Στο επιβλέπον συμβούλιο επίσης ανήκε ο Kurt Grunen Baum της New York Hanseatic.

Η τράπεζα Seligman et Cie θα συγχωνευτεί το 1967 με την τράπεζα Louis-Hirsch et Cie., υπό την επωνυμία Seligman-Louis-Hirsch, της οποίας ο βαρώνος Alain de Gunzburg, ήδη εταίρος της Seligman et Cie., έγινε πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου.

Χάρις στον γάμο του με την Madeleine Hirsch, κόρης του πάμπλουτου Louis Hirsch (1862-1932), του βαρώνου Jean De Gunzburg εισήλθε στην τράπεζα Louis Hirsch et Cie., ιδρυθείσα το 1799.

Οι Gunzburg είναι μια δυναστεία εβραίων χρηματιστών, που είχαν αποκτήσει τον τίτλο του βαρώνου από τον μεγάλο Δούκα του Hesse το 1870. Ο ιδρυτής, Gabriel, γεννημένος στη Vilna της Λιθουανίας είχε έναν γυιό τον βαρώνο Josef Von Gunzburg (1812-1870), ο οποίος θα εγκατασταθεί στο Παρίσι και θα αλλάξει το επώνυμο του σε de Gunzburg, θα νυμφευθεί την δεσποινίδα Rose Dinin, η οποία θα του δώσει τέσσερις γυιούς και μια κόρη ανάμεσα στους οποίους οι: Horace νυμφευμένος με την Anne Rosenberg αδελφή του Sigismond Warburg, μέλους μιας αμερικανογερμανικής δυναστείας, η Mathilde νυμφευμένη με τον Paul Fould, της ομώνυμης τραπεζικής δυναστείας, από τον οποίο απέκτησε την Louise, που θα γίνει η κυρία Emile Halphen, μητέρα της βαρώνης Edouard de Rothschild, το γένος Germaine Halphen. Επίσης, ο βαρώνος Alain de Gunzburg, πρόεδρος της τράπεζας Seligman-Louis-Hirsch, θα βρεθεί να είναι εξάδελφος του βαρώνου Guy de Rothschild του επικεφαλής της τράπεζας Rothschild, την Mathilde, που θα γίνει κόμησσα Henry de Courcy, τον Solomon, ο οποίος νυμφεύθηκε την Hennette Goldschmidtt (της πετρελαϊκής εταιρίας), από τον οποίο απέκτησε τους: Jean, νυμφευμένο με τη Madeleine Hirsch, κόρη του τραπεζίτη Louis Hirsch, του οποίου θα γίνει έταιρος, του Robert, που θα νυμφευθεί την Lucy Deutsch de la Meurthe (επίσης της πετρελαϊκής εταιρίας) και την Marguerite μέλλουσα κυρία Robert de Bauer.

Η γενεολογία αυτή, πολύ απλοποιημένη, δεικνύει την πολυπλοκότητα των σχέσεων, οικογενειακών και οικονομικών του κλάδου Lazard David-Weil.

Όμως, υπάρχουν και άλλοι απόγονοι των Lazard, οι οποίοι έχουν συμφέροντα στην τράπεζα Lazard Freres et Cie. Αναφερόμαστε στην κυρία Simon Lucie Elisa Lazard, απογόνου του Elie Lazard, ο οποίος είχε στον πρώτο του γάμο νυμφευθεί την Lucie Jeanne Goldschmidt. Διαζευγμένη από τον Paul de Saignard, μαρκήσιο de la Fressange, και έπειτα χήρα του Maurice Petsche, πολλές φορές υπουργό Οικονομικών κατά την διάρκεια της τρίτης και τέταρτης Δημοκρατίας, είχε νυμφευθεί ξανά με τον Louis Jacquinot, ο οποίον ήταν, ομοίως, υπουργός κατά τη διάρκεια της Τρίτης και Τέταρτης Δημοκρατίας.

Η τράπεζα Lazard et Cie μπορεί να υπολογίζει και σε άλλες διασυνδέσεις με την πολιτική. Πραγματικά ανάμεσα στους υπευθύνους της ξεχώριζε ο Frederic Bloch, επιθεωρητής των Οικονομικών, οικονομικός πράκτορας της κυβέρνησης των Ην. Πολιτειών από το 1914 έως το 1928, που είχε ενταχθεί στην τράπεζα το 1929. Αφού είχε καταλάβει διπλωματικές θέσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες από το 1940 έως το 1945, γύρισε στην τράπεζα της οποίας αποτελούσε την ψυχή μέχρι το 1954.

Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου ο γυιός του, Francois και αυτός επιθεωρητής των οικονομικών, θα κάνει καριέρα στην διοίκηση της τράπεζας. Το 1947 θα είναι διευθυντής πιστώσεων, το 1951 διευθυντής του θησαυροφυλακίου, το 1954 πρόεδρος της Caisse Generale des Depots et consignations δεδομένης της σημασίας των πιστώσεων που υπέκειτο στον έλεγχο του, θα ονομασθεί ο "δικτάτορας των πιστώσεων". Την ίδια περίοδο ο Francois Bloch-Laine ήταν μέλος του

γενικού συμβουλίου της Banque de France και διαχειριστής της Credit Foncier de France, της Sous-Comptoir des Enterpreneurs, της Omnium Nord-Arficain, της Cie International des Wagon Lits, της Ste de l' Onenza. Από το 1972, ο Francois Bloch-Laine θα είναι ο πρόεδρος γενικός διευθυντής των εθνικοποιημένων τραπεζών.

Ήταν ο Γάλλος πρωθυπουργός, ο ριζοσπάστης-σοσιαλιστής Edouard Daladier που "βάπτισε" αυτές τις δυναστείες, όταν επ' ευκαιρία του συνεδρίου των Ριζοσπαστών στη Νάντη, στις 28 Οκτωβρίου 1934 δήλωσε "Διακόσιες οικογένειες είναι αφέντες της γαλλικής οικονομίας και εκ των πραγμάτων, της γαλλικής πολιτικής. Πρόκειται για δυνάμεις που ένα δημοκρατικό καθεστώς δεν θα μπορούσε να ανεχθεί, που ο Richelieu δεν θα είχε ανεχθεί στο βασίλειο της Γαλλίας. Η επιρροή των διακοσίων οικογενειών βαραίνει στο φορολογικό σύστημα, στις μεταφορές, στις πιστώσεις. Οι διακόσιες οικογένειες τοποθετούν στην εξουσία τους αντιπροσώπους τους. Αυτές ρυθμίζουν την κοινή γνώμη γιατί ελέγχουν τον τύπο".

Οι "Διακόσιες οικογένειες" όπως παρατηρούν οι συγγραφείς που έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτών των δυναστειών, όποια κι αν είναι η καταγωγή τους, η φυλή τους, η θρησκεία τους, είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους διαμέσου μιας εκπληκτικής πολυπλοκότητας συγγενειών τέτοια που στο τέλος πάντα καταλήγει στα ίδια ονόματα (σ.μ.: πάντα εβραϊκά). Αυτές οι δυναστείες δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά μια, μοναδική οικογένεια, ένα είδος κάστας που δεν είναι πια ούτε η αστική τάξη, ούτε η Αριστοκρατία διατηρώντας όμως μ' αυτές δεσμούς αίματος και περιουσίας. Αυτή αποτελεί μια πραγματική ολιγαρχία που εξουσιάζει το κράτος όποια και αν είναι η μορφή του καθεστώτος.

Αυτή η κατάσταση δεν περιορίζεται μόνο στην Γαλλία. Στο φύλλο της 24ης Δεκεμβρίου 1912, η Wiener Freie Presse αναφερόταν σε μια εκμυστήρευση του Walter Rathenau, ο οποίος θα γίνει υπουργός Εξωτερικών στην Δημοκρατία της Βαϊμάρης: "Τριακόσια πρόσωπα, το καθένα από τα οποία γνωρίζει όλα τα άλλα, κυβερνούν τις τύχες της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και επιλέγουν τους διαδόχους τους στο περιβάλλον του κύκλου τους". Και το 1938 ο αμερικανός Ferdinard Lundberg ονόμαζε ένα βιβλίο του, το οποίο έγινε κλασσικό το "America's 60 Families", στις οποίες αποδείκνυε πως εξήντα οικογένειες, με δεσμούς συγγένειας μεταξύ τους κυβερνούν τις Ηνωμένες Πολιτείες οικονομικώς και πολιτικώς.

Η δυναστεία των Lazard αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα προγραμματισμένης εξελίξεως εκπορευόμενης από το Σύστημα, εξελίξεως που πραγματοποιείται διαμέσου συγχωνεύσεων, ομαδοποιήσεων, συμμετοχών, συμφωνιών μεταξύ των μεγάλων παγκόσμιων τραπεζών στις δύο όχθες του Ατλαντικού. Παράλληλα οι διάφοροι κλάδοι, ευρωπαϊκοί και αμερικάνικοι τραπεζιτικών οίκων όπως Morgan, Rokfeller, Warburg, Rothscild, Oppenheim, Seligman (σ.μ.: κοινός παρανομαστής όλων των προαναφερομένων η εβραϊκή καταγωγή τους) έχουν την τάση να συνάπτουν οικογενειακές συμμαχίες λιγότερο ή περισσότερο διασταυρούμενες.

Καθίσταται σαφές πως το μεγάλο διεθνές Κεφάλαιο προσπαθεί να οικοδομήσει μια μοναδική δυναστεία που θα εξουσιάζει τη χρηματιστηριακή και οικονομική ισχύ όλου του κόσμου.

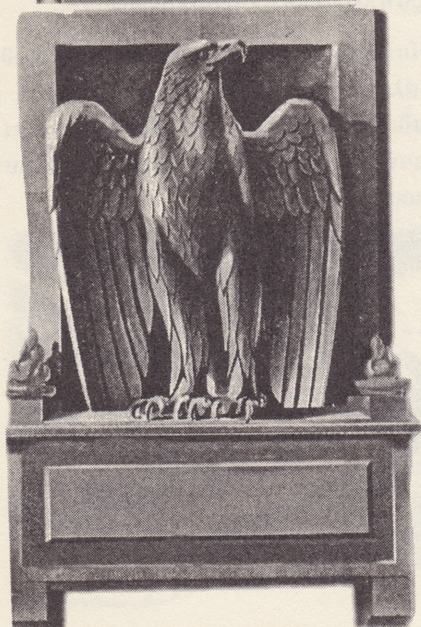
Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

Julius Evola

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο Ιούλιος Έβολα του οποίου η εκατοστή επέτειος απο την γέννηση του τιμήθηκε τον περασμένο Μάιο, υπήρξε μια από τις μεγαλύτερες μορφές της Ιταλικής διανόησης του μεσοπολέμου. Στα έργα του πραγματεύεται την πρωταρχική Ινδοευρωπαϊκή παράδοση και την αντιπαραθέτει στα σύγχρονα παρακμιακά δόγματα της κυριαρχίας των μαζών και της οικονομίας.

Είναι ελάχιστα γνωστός στο Ελληνικό αναγνωστικό κοινό ,όπως και πολλοί άλλοι συγγραφείς που η σύγχρονη "διανόηση" θεωρεί επικίνδυνους.

Η πρώτη έκδοσή του Ιούλιου Έβολα στην Ελλάδα έγινε από την Χρυσή Αυγή το 1983 (Ο πολεμιστής, ο θάνατος και η νίκη) ενώ πρόσφατα εξεδόθη από τις εκδόσεις "Οξύ" το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο του "Η μεταφυσική του φύλου". Στο παρών τεύχος δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα από το άρθρο του "Αμερικάνικος πολιτισμός" που εγράφη το 1945. Είναι θαυμαστό το ότι απόψεις που ακούγονται σήμερα από όψιμους επικριτές αυτού του αντιπολιτισμού έχουν διατυπωθεί με τόση σαφήνεια μισόν αιώνα πριν.

" Όταν πέθανε ο John Dewey* θεωρήθηκε από τον Αμερικάνικο τύπο σαν η πιο αντιπροσωπευτική μορφή του Αμερικάνικου πολιτισμού.Αυτό είναι σωστό.Οι θεωρίες του είναι αντιπροσωπευτικές του ανθρώπου και του τρόπου ζωής που χαρακτηρίζουν τον Αμερικανισμό και την "δημοκρατία".

Η ουσία αυτών των θεωριών είναι το ότι τα εκπαιδευτικά μέσα καθορίζουν αυτό που μπορεί να γίνει ο άνθρωπος.Με άλλα λόγια δεν λαμβάνεται καθόλου υπο όψιν η αληθινή φύσις του ατόμου και κατά συνέπεια δεν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ανθρώπων παρά μόνο διαφορές προσόντων. Βάσει αυτής της θεωρίας ο καθένας μπορεί να γίνει αυτό πού θέλει αρκεί να εκπαιδευθεί κατάλληλα. Αυτή είναι προφανώς η περίπτωση του "αυτοδημιούργητου ανθρώπου" Σε μια κοινωνία που έχει χσει όλη την έννοια της παράδοσης η μεγένθυσις του ατομισμού επεκτείνεται σε κάθε πλευρά της ανθρώπινης υπάρξεως ενισχύοντας το ατομικιστικό γόγμα της "δημοκρατίας". Εαν η βάσις αυτών των θεωριών γίνει αποδεκτή τότε όλη η φυσική ποικιλία πρέπει να εγκαταλειφθή. Ο

καθένας μπορεί να υποθέτη ότι κατέχει τις δυνατότητες του άλλου οπότε οι όροι "ανώτερο" και "κατώτερο" χάνουν το νόημα τους .Κάθε έννοια "απόστασης" και σεβασμού χάνουν το νόημα τους και όλοι τρόποι ζωής είναι ανοιχτοί στα πάντα. Απέναντι σέ όλες τις οργανικές κοσμοθεωρίες οι Αμερικάνοι παραθέτουν μια παραθέτουν μια μηχανιστική αντίληψη , όπου τα πάντα έχουν το χαρακτηριστικό ότι έχουν κατασκευασθή. Στην κοινωνία αυτή οι μορφές είναι μάσκες και όχι πρόσωπα.

Συγχρόνως οι υποστηρικτές αυτού του μοντέλου είναι εχθρικοί προς την προσωπικότητα. Το ανοικτό μυαλό των Αμερικάνων, το οποίο αναφέρεται πολλές φορές σαν προτέρημα τους, είναι στην πραγματικότητα η απουσία κάθε εσωτερικής μορφοποίησης. Το ίδιο συμβαίνει και με τον ατομικισμό τους. Ατομικισμός και προσωπικότητα δεν ταυτίζονται" ο πρώτος ανήκει στον άμορφο κόσμο της ποσότητας ενώ η δεύτερη στον κόσμο της ποιότητας και της ιεραρχίας. Οι Αμερικάνοι είναι η ζωντανή αναίρεσις του Καρτεσιανού αξιώματος "σκέφτομαι άρα υπάρχω" " δεν σκέφτονται αλλά υπάρχουν .Το μυαλό τους άμορφο και πρωτόγονο στερείται χαρακτηριστικής μορφής και για αυτό είναι ανοικτό σε κάθε είδους ομοιομορφίας.

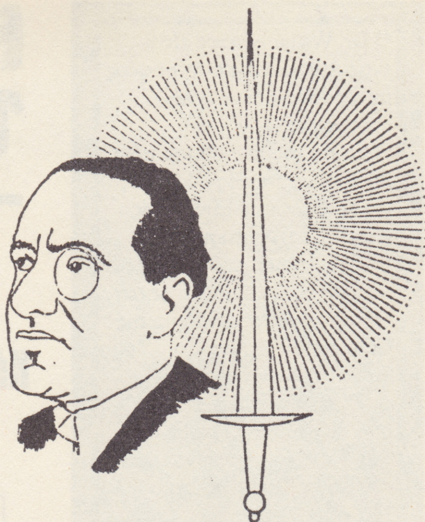
Σε έναν ανώτερο πολιτισμό , όπως για παράδειγμα των αρχαίων Ινδοευρωπαίων, η ύπαρξις που στερείται χαρακτηριστικών η κάστας (με την αυθεντική έννοια της λέξης) θεωρείται ως "παρίας"*. Υπάρχει ένας μόνο ρόλος για τους "παρίες" να υποτάσονται σε άτομα των οποίων ο τύπος και οι εσωτερικοί νόμοι είναι επακριβώς καθορισμένοι. Αντί για αυτό όμως οι σύγχρονοι παρίες θέλουν να επεκτείνουν την κυριαρχία τους σε όλον τν κόσμο.

Υπάρχει μία δημοφιλής άποψη σχετικά με τις Η.Π.Α. ότι δηλαδή είναι ενα νέο έθνος με ένα λαμπρό μέλλον μπροστά του.

Τα έκδηλα ελαττώματα τους δικαιολογούνται ως λάθη της "νεότητας" η ως "πόνοι της ανάπτυξης". Δεν είναι δύσκολο να δούμε ότι ο μύθος της ανάπτυξης παίζει μεγάλο ρόλο σε αυτή την άποψη. Συμφώνως με την θεωρία ότι κάθε τι πρόσφατο είναι και καλό οι Ηνωμένες πολιτείες έχουν ένα προνομιούχο ρόλο να παίξουν ανάμεσα στα πολιτισμένα έθνη.

Στον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο επενέβησαν ως ο κατ' εξοχήν "πολιτισμένος κόσμος" διότι αυτοθεωρούμενοι έτσι είχαν όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και το καθήκον να αναμειγνύονται στις τύχες των αλλων χωρών.

Η ροή όμως της ιστορίας είναι κυκλική και όχι εξελικτική. Δεν ισχύει το ότι οι πιο πρόσφατοι πολιτισμοί είναι αναγκαστικά και "ανώτεροι". Στην πραγματικότητα μπορεί να είναι γερασμένοι και παρηκμασμένοι. Υπάρχει μια αναγκαστική σχέσις μεταξύ των τελικών σταδίων ενός ιστορικού κύκλου και των πιο πρωτόγονων. Η Αμερική είναι το τελικό στάδιο της σύγχρονης Ευρώπης. Ο Ρ. Γκενόν την αποκάλεσε "Μακρυνή Δύση" με την έννοια ότι αντιπροσωπεύει τις πιο αρνητικές και γερασμένες όψεις του Δυτικού πολιτισμού. Όλα τα συμπτώματα της διάλυσης και της πνευματικής και ανθρώπινης οπισθοδρόμησης, που στην Ευρώπη υπάρχουν σε μικρότερους βαθμούς εκεί είναι μεγενθυμένα και συμπυκνωμένα. Ο Αμερικάνικος τρόπος ζωής μπορεί να ερμηνευθεί σαν παράδειγμα οπισθοδρόμησης, το οποίον φαίνεται καθαρά από την πνευματική ατροφία για υψηλότερα ενδιαφέροντα και από την αδυναμία για υψηλότερα συναισθήματα.

Το Αμερικάνικο μυαλό έχει περιορισμένους ορίζοντες, είναι καθηλωμένο σε ότι είναι άμεσο και απλό, με αναπόφευκτη συνέπεια όλα να υποβαθμίζονται έως ότου χάσουν κάθε πνευματικό βάθος. Η ίδια η ζωή με Αμερικάνικους όρους είνα τελείως μηχανική. Η έννοια του Εγώ" ανήκει ολόκληρη στο φυσικό μόνο επίπεδο της ύπαρξης χωρίς καθόλου πνευματικά διλήμματα. Αυτό το πρωτόγονο μυαλό μόνο επιπόλαια μπορεί να συγκριθεί με ένα νεανικό μυαλό.

Είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα μιας οπισθοδρομικής κοινωνίας στην οποία έχω ήδη αναφερθεί."

• **Αμερικανός φιλόσοφος** και παιδαγωγός,απο τους ιδρυτές της σχολής του πραγματισμού , θεωρίας που υποστηρίζει ότι η φύση όπως συναντάται στην επιστημονική και καθημερινή εμπειρία είναι η εσχάτη πραγματικότητα και ότι ο άνθρωπος είναι ένα προιόν της φύσης που βρίσκει το νόημα και τους στόχους του εδώ και τώρα.

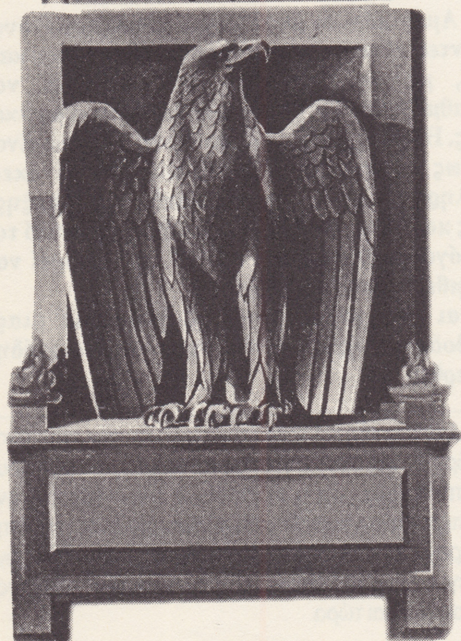
Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

Dr. William Pierce

Κάνουν Πλύση Εγκεφάλου Στα Παιδιά Μας

13 Δεκεμβρίου 1997

Ο Dr. William Pierce είναι ένας Αμερικάνος συγγραφέας με τεράστιο πολιτικό και συγγραφικό έργο.
Η πρώτη του κίνηση του πριν 20 χρόνια, εποχές δύσκολες για να δηλώνεις Εθνικιστής και κυρίως Φυλετιστής στις Η.Π.Α., ήταν η έκδοση μιας τοπικής εφημερίδας, η οποία επωλείτο στα πεζοδρόμια της Ουάσιγκτον. Το επόμενο βήμα ήταν ο Ραδιοφωνικός μας σταθμός που εξέπεμπε σε πολλές πολιτείες των ΗΠΑ, φέροντας έτσι τη φωνή της Αλήθειας σε περισσότερους λευκούς Αμερικανούς πολίτες.
Σήμερα η τεχνολογία του προσφέρει ένα μεγάλο όπλο: το Διαδίκτυο (Internet).
Με αυτό τον τρόπο οι δραστηριότητες του επεκτείνονται πέρα από τα Αμερικανικά σύνορα, και του δίνεται η ευκαιρία να επικοινωνεί με Συναγωνιστές απο όλη την Ευρώπη.
Είναι σημαντικό ότι κάθε ημέρα 6.000 χρήστες του Διαδικτύου επισκέπτονται και ενημερώνονται από την ηλεκτρονική σελίδα του οργανισμού, ένας αριθμός που συνεχώς αυξάνεται.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΛΕΥΚΗ ΦΥΛΗ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Την περασμένη εβδομάδα ένα μέλος του οργανισμού που διευθύνω, της Εθνικής Συμμαχίας, μου έστειλε κάτι που η εννιάχρονη κόρη του είχε φέρει από το σχολείο. Αυτός ζει στο Macon της Georgia και η κόρη του είναι στη τετάρτη τάξη σε ένα ιδιωτικό σχολείο της περιοχής. Την περασμένη εβδομάδα η τάξη της έκανε μία εξοχική εκδρομή στο μουσείο των Μαύρων στο Macon για να μάθει κάποια πράγματα για την ...Μαύρη Ιστορία. Το μουσείο είναι το Ομοσπονδιακό, χρηματοδοτούμενο από το κράτος, Tubman African American Museum. Συντηρείται από τα δολάρια των φόρων μας.

Ονομάζεται Harriet Tubman, προς τιμήν ενός μαύρου σκλάβου, που εργαζόταν σε οργανισμούς υπέρ της καταργήσεως της δουλείας στο Βορρά κατά την περίοδο ακριβώς πριν τον εμφύλιο πόλεμο, δούλευε στο να παρακινεί άλλους σκλάβους στο Νότο να εγκαταλείπουν τις φυτείες τους και να κινούνται βόρεια κατά μήκος του αυτοκαλούμενου "Underground Railroad". Μερικές φορές χρησιμοποιούσε περίστροφο για να παρακινήσει αυτούς που δεν ήταν σίγουροι ότι ήθελαν να μετακινηθούν. Οι λευκοί της τέταρτης τάξης επισκεπτόμενοι το μουσείο πήραν ένα

* Κιώ σε κάθε υποδεέστερη φυλή!

μικρό κήρυγμα για την κακοήθεια της σκλαβιάς και για τους ...κακούς λευκούς, που την επέβαλαν στους μαύρους. Επίσης είχαν μια διάλεξη πάνω στην ιστορία και τα κατορθώματα των Νέγρων και στο καθένα δόθηκε ένα φύλλο χαρτιού που είχε σαν επικεφαλίδα "Αφρικανοαμερικανοί εφευρέτες" το οποίο κατέγραφε 120 και πλέον πράγματα υποθετικά επινοημένα από τους μαύρους.

Εδώ είναι τα πρώτα έξι είδη στην λίστα των μαύρων εφευρετών: οι πυραμίδες, το χαρτί, το σκάκι, το αλφάβητο, η ιατρική και ο πολιτισμός!!!

Έπειτα από αυτήν την αρχή το υπόλοιπο της λίστας είναι λίγο γελοίο και απροσδόκητο, με είδη όπως τα πόμολα από τις πόρτες, η σφουγγαρίστρα, η βέργα των κουρτινών, το βουτυρωμένο αράπικο φιστίκι και το ελικόπτερο.

Εξαιρώντας το αράπικο φιστίκι, το οποίο πράγματι ανήκει στον μαύρο γεωργικό τεχνολόγο George Washington Carrer, αυτή η λίστα είναι τόσο απίθανη που οι περισσότεροι από εμάς θα γελάσουν αρκετά όταν την διαβάσουν. Ολόκληρο το συνοδευτικό ενημερωτικό φυλλάδιο, που περιέχει αυτή την λίστα με τις υποτιθέμενες εφευρέσεις των μαύρων θα αναδημοσιευθεί φωτογραφικώς στην μηνιαία έκδοσή μας "Free Speech" ("Ελεύθερος Λόγος"), η οποία θα περιέχει επίσης το κείμενο αυτής της εξαγγελίας. Έτσι αν είστε συνδρομητής στον "Free Speech" θα μπορείτε να δείτε αυτό το φυλλάδιο του "Tubman African American Museum" από μόνοι σας. Αν δεν είστε συνδρομητής μπορείτε να γίνετε στέλνοντας $40 στο National Vanguard Books, (Εθνική Πρωτοπορία Βιβλίων).

Τώρα το πραγματικό τραγικό κομμάτι αυτής της ιστορίας είναι ότι αυτά τα άγρια ... ονειροπολήματα για τον δήθεν σχεδιασμό και την αρχιτεκτονική των πυραμίδων από τους μαύρους, την επινόηση του αλφαβήτου και του ελικοπτέρου και ούτω καθ' εξής, ίσως είναι αστεία για μας, δεν είναι όμως καθόλου αστεία στους λευκούς της τέταρτης τάξης. Όταν ένας ξεναγός μουσείου, ακόμα και ένας μαύρος ξεναγός ή ο καθηγητής τους λέει ότι οι μαύροι ανακάλυψαν το χαρτί, το αλφάβητο και το πολιτισμό, τα παίρνουν όλα αυτά πολύ στα σοβαρά. Τα πιστεύουν. Η εννιάχρονη κόρη αυτού του μέλους μου, τα πιστεύει. Ήρθε σπίτι από το σχολείο έπειτα από την εκδρομή και είπε στους γονείς της αρκετά σοβαρά ότι είχε μάθει ότι οι μαύροι είχαν κάνει οτιδήποτε άξιο για την ανάπτυξη του πολιτισμού και αναρωτιόταν γιατί οι λευκοί δεν είχαν κάνει τίποτα!

Τώρα αυτό δεν έγινε επειδή το μέλος μου πληρώνει για να στέλνει την κόρη του σε ιδιωτικό σχολείο και είναι αρκετά οργισμένος γιατί με αυτή την προσπάθεια του, κάνουν πλύση εγκεφάλου στο παιδί του κατά της ίδιας της φυλής του. Και εγώ είμαι οργισμένος επίσης. Όλοι οφείλουμε να θυμώσουμε σαν την κόλαση. Όλοι μας οφείλουμε να βρεθούμε στην ψυχική διάθεση να πάρουμε τα όπλα μας και να ξεκινήσουμε ένα γενικό ξεκαθάρισμα στην Αμερική. Για αυτό το λόγο φυσικά, οι εβραίοι, οι φεμινιστές και οι φιλελεύθεροι προωθώντας αυτού του είδους την προπαγάνδα και πλύση εγκεφάλου είναι τόσο ένθερμοι στο να πασχίζουν να απομακρύνουν τα όπλα από εμάς.

Πριν μιλήσω περισσότερο για την εκστρατεία πλύσης εγκεφάλου, που κατευθύνεται στα παιδιά μας, θέλω να κάνω μερικές διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους που εμπλέκονται σε αυτή την εκστρατεία. Πρώτα πρέπει να σημειωθεί ότι οι μαύροι είναι και αυτοί θύματα αυτής της εκστρατείας όσο και οι λευκοί - παρ' όλο που αρκετοί μαύροι εμπλέκονται σε αυτή. Η παιδαριώδης αθώα λίστα των μαύρων εφευρέσεων, που διανέμεται από το Tubman African American Museum στο Macon της Georgia, για παράδειγμα, είναι φανερά ένα μαύρο δημιούργημα. Οποιοσδήποτε μπορεί να καταλάβει την γοητεία που έχει αυτό το πράγμα για τους περισσότερους μαύρους. Αφού ποτέ δεν ανέπτυξαν κανένα αλφάβητο ή κάποια γραφή όταν βρίσκονταν στην Αφρική (σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του Tubman Museum, δεν είχαν καθόλου γράψει ιστορία προτού μεταφερθούν στον κόσμο των λευκών σαν σκλάβοι). Και η ιστορία που πέτυχαν από τότε είναι τόσο άδοξη. Αρκετοί μαύροι αισθάνονται αυτή την αδυναμία τους. Βαθιά μέσα τους* υπάρχει μία βεβαιότητα για την κατωτερότητά τους και πιάνονται "από τα μαλλιά" σε μια προσπάθεια να καταπνίξουν αυτή την βεβαιότητα. Η φανταστική μαύρη ιστορία με όλα αυτά τα ... μεγάλα μαύρα διανοητικά επιτεύγματα είναι μία από τις προηγούμενες περιπτώσεις. Τέτοιες αψιμαχίες και μαλώματα δεν θα ήταν απαραίτητα αν ζούσαν σε μια κοινωνία δικιά τους. Αυτό συμβαίνει μόνο επειδή προσπαθούν να γίνουν ισάξιοι των λευκών, σε μια λευκή κοινωνία, με αποτέλεσμα να αισθάνονται κατώτεροι.

Οποιοσδήποτε τους ενθαρρύνει να πιάνονται "από τα μαλλιά τους" το μόνο που κάνει είναι να μην τους αφήνει να αντιμετωπίσουν το γεγονός ότι χρειάζονται την δικιά τους κοινωνία τόσο, όσο εμείς χρειαζόμαστε την δικιά μας. Έτσι αυτοί οι άνθρωποι τους προσφέρουν κακή υπηρεσία, τους κάνουν ζημιά. Και φυσικά η λευκή καθηγήτρια της εννιάχρονης κόρης

του μέλους μου, που δεν έκανε τίποτα άλλο από το να ανασκευάσει τους ισχυρισμούς του Tubman Museum, είναι επίσης μια από αυτούς που τους κάνουν τέτοια ζημιά. Δεν την γνωρίζω προσωπικά, αλλά στοιχηματίζω ότι όπως και οι περισσότεροι από τους συναδέλφους της, ότι απλά ενεργούν σύμφωνα με την πολιτική ορθότητα (συμβαδίζουν παράλληλα με το τι τους υποδεικνύει το πολιτικό κατεστημένο). Σίγουρα κατανοεί ότι οι μαύροι δεν ανακάλυψαν ούτε την γραφή, ούτε το ελικόπτερο ή ακόμα και το πόμολο, αλλά αισθάνεται ότι δεν θα ήταν ευγενικό να αναφέρει κάτι τέτοιο. Ίσως ακόμα και να σκέφτηκε ότι στο παράδεισο δεν επιτρέπεται ο ρατσισμός (ή "προς θεού αυτός είναι ρατσισμός") και έτσι κρατάει το στόμα της κλειστό και αφήνει τους μαθητές να προπαγανδίζονται συστηματικά και επίμονα.

Αυτή δεν είναι συνειδητά κακόβουλη. Δεν θέλει πραγματικά να πληροφορήσει κακώς τους μαθητές της ή να τους κλέψει τον πολιτισμό τους και την φυλετική τους υπερηφάνεια, αλλά αδυνατεί αρκετά να κατανοήσει την ευθύνη της σαν καθηγήτρια τόσο, που θα της ταίριαζε καλύτερα να καθαρίζει αποχωρητήρια για να ζήσει, απ' ότι να διδάσκει σε παιδιά. Δυστυχώς αυτή είναι η πραγματικότητα για τους περισσότερους Λευκούς καθηγητές σήμερα. Ακολουθούν το ρεύμα αντί να διδάσκουν την αλήθεια. Παραλείπουν να μιλούν ενάντια στα ψεύδη οσάκις το καιάλληλο πολιτικά πράγμα που έχουν να κάνουν τους υποδεικνύει να κρατούν το στόμα τους κλειστό. Αυτοί δεν είναι χειρότεροι απ' ότι ο μέσος Λευκός Αμερικανός, αλλά επίσης ούτε καλύτεροι.

Τα άτομα που πραγματικά οφείλουμε να αναζητήσουμε όταν βγάλουμε τα όπλα μας έξω είναι εκείνα που συνειδητά και προμελετημένα προάγουν την πλύση εγκεφάλου, εκείνοι οι οποίοι θέλουν να κάνουν τα Λευκά παιδιά των σχολείων να αισθάνονται ένοχα επειδή οι Λευκοί τους πρόγονοι σκλάβωσαν την θαυμάσια... εφευρετική και... δημιουργική μαύρη φυλή. Εκείνοι είναι που συνειδητά και εσκεμμένα στοχεύουν στο να κάνουν τους Λευκούς να αισθάνονται ότι οφείλουν κάτι στους μαύρους. Αυτοί οι άνθρωποι στοχεύουν στο να κάνουν τους Λευκούς να αισθάνονται ότι είναι κακοί αν συνταυτίζονται με άλλους Λευκούς και δεν θέλουν να συσχετίζονται με τους μαύρους, δεν θέλουν να παντρεύονται με μαύρους ή να επιτρέπουν στα παιδιά τους να πηγαίνουν σε σχολεία μαζί με άλλα παιδιά μαύρων.

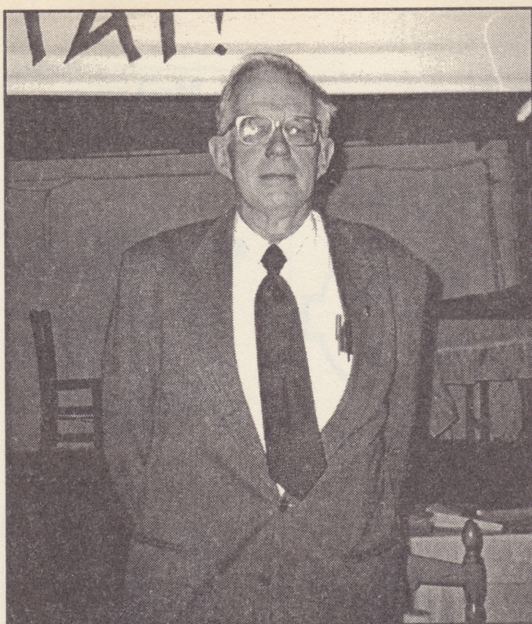
Το έχω πει και σε άλλες εξαγγελίες και θα το ξαναπώ πάλι τώρα: Οι Λευκοί δεν σκλάβωσαν τους μαύρους - ποτέ! Αυτό που οι Λευκοί έκαναν ήταν το λάθος να αγοράσουν μαύρους σκλάβους από άλλους μαύρους, που τους είχαν σκλαβώσει και αργότερα να φέρουν το "εμπόρευμά" τους σε αυτή την χώρα. Αυτό ήταν ένα φοβερό λάθος για το οποίο πρέπει να επανορθώσουμε αμέσως στέλνοντας πίσω στην Αφρική όλους τους απογόνους των σκλάβων που φέραμε κάποτε εδώ. Δεν πρέπει ούτε να τους κατηγορήσουμε για όλο αυτό το καιρό που ξόδεψαν εδώ, ο οποίος ήταν πολύ πιο ευχάριστος από εκείνον που θα ξόδευαν στην Αφρική και ο οποίος θα ήταν πολύ πιο δαπανηρός χρόνος, πράγματι, για μας.

Και νομίζω ότι θα πρέπει να στείλουμε και τον κ. Clinton και τον κ. Spielberg μαζί τους. Οι μαύροι ψήφισαν για τον κ. Κλίντον εδώ. Ίσως θα ήθελαν να ξαναψηφίσουνε για αυτόν και στην Αφρική. Θα μπορεί να τρέχει τριγύρω κάνοντας εκστρατείες λόγων για αφιέρωση προς κάθε είδους νέων Harriet Tubman μουσείων, τα οποία θα κάνουν λιγότερη ζημιά με τις φανταστικές λίστες των μαύρων εφευρέσεων εκεί, απ' ότι εδώ.

Και ίσως εκτιμήσουν τον κ. Σπήλμπεργκ, όταν θα κάνει προπαγάνδα μέσω των ταινιών του στην Αφρική. Θα μπορεί, για παράδειγμα, να κάνει μια ταινία για την αφρικανική εφεύρεση του πόμολου της πόρτας. Θα μπορεί να αναπαραστήσει με λαμπρότητα τους μαύρους επιστήμονες να εργάζονται σε εργαστήρια προσπαθώντας να εξελίξουν το πόμολο, ενώ κακοί και σκευωροί Λευκοί θα συνωμοτούν να κλέψουν αυτή την εφεύρεση από εκείνους. Αυτό το φιλμ θα επρόκειτο να γίνει μεγάλη επιτυχία στην Σενεγάλη, στην Γουινέα και στην Ακτή Ελεφαντοστού.

Πραγματικά δεν είναι αστείο γεγονός. Η πλύση εγκεφάλου που γίνεται στα παιδιά μας είναι ένα γεγονός που πρέπει να πολεμήσουμε. Λευκά παιδιά στα δημόσια και ιδιωτικά σχολεία ολόκληρης της Αμερικής διδάσκονται δόγματα και ψεύδη για φυλετικά ζητήματα. Τα περισσότερα από αυτά τα ψέματα δεν είναι τόσο αθώα επινοημένα όσα αυτά στο Tubman African Museum, αλλά όλα πολύ πιο επικίνδυνα επειδή είναι πιο πονηρά. Αυτά τα ψεύδη παρουσιάζονται με διάφορες μορφές. Μερικά βρίσκονται στις σελίδες των "πολιτικά σωστών" διδακτικών βιβλίων και των "πολιτικά σωστών" ιστορικών μαθημάτων. Άλλα προβάλλονται με την μορφή της δημόσιας ψυχαγωγίας, όπως το Amistad του Στήβεν Σπήλμπεργκ και σε οποιοδήποτε τηλεοπτικό σόου. Μερικά υποκρίνονται μέριμνα και συμπόνια για ολόκληρη τη χώρα, σε ότι ο κ. Κλίντον θέτει σαν πρόγραμμα "φυλετικής σύμπνοιάς".

Αυτό είναι ένα ιδιαίτερα σημαντικό θέμα, επειδή ο στόχος αυτής της πλύσης εγκεφάλου δεν είναι τίποτα λιγότερο από την φυσική καταστροφή μας, τίποτα

λιγότερο από την εξαφάνιση μας σαν φυλή. Σχεδιάζεται η υπονόμευση της θέλησής μας να αντισταθούμε στα καταστρεπτικά προγράμματα τα οποία μας επιβάλλονται εδώ και 50 χρόνια. Σχεδιάζεται να καταληστεύσουν την φυλετική συνείδησή μας, τον πολιτισμό μας, τις φυλετικές ρίζες μας. Σχεδιάζεται να κάνουν την φυλετική αυτοκτονία και την φυλετική προδοσία τάση προς μόδα.

Και πετυχαίνει. Έχει το προσδοκώμενο αποτέλεσμα. Το να είσαι αντί-Λευκός είναι η "πολιτικά ορθή" στάση στα περισσότερα από τα πανεπιστήμιά μας σήμερα. Το να καλοδέχεσαι τον επικείμενο θάνατο των Λευκών παντού και την επικείμενη κληρονομιά της γης από τις έγχρωμες ορδές του τρίτου κόσμου είναι κάτι μοντέρνο μεταξύ των Λευκών μαθητών. Δυστυχώς!

Το να υποστηρίζεις αυτή την μόδα είναι εκείνο το είδος των εσφαλμένων ιδεών που προωθούνται στα μαθήματα μαύρης ιστορίας και της μαζικής ψυχαγωγίας α λα Σπήλμπεργκ: ιδέες όπως ότι όλες οι φυλές είναι ουσιαστικά ίσες μεταξύ τους πνευματικά και ψυχικά, ότι όλες έχουν ισάξια δραστική πολιτιστική δομή. Απόδειξη ότι οι μαύροι ποτέ δεν έφτιαξαν πολιτισμό είναι το γεγονός ότι πάντοτε βρισκόντουσαν κάτω από τον... ρατσισμό των Λευκών. Το γεγονός ότι η εγκληματική αναλογία των μαύρων είναι δέκα φορές περισσότερη από την Λευκή και το γεγονός ότι οι μαύροι έχουν τα ίδια σε αναλογία χαμηλά IQ τεστ οφείλονται επίσης στον... ρατσισμό των Λευκών! Όταν οι Λευκοί εξαφανιστούν ή τουλάχιστον γίνουν τόσο λίγοι αριθμητικά , που δεν θα μπορούν ούτε να συμβαδίσουν με τις εξελίξεις των γεγονότων - τότε όλες οι φυλές θα τα πηγαίνουν πολύ καλά, όλοι θα μπορούν να δείχνουν πληρέστατα τις δυνατότητές τους και όλοι θα ζουν ευτυχισμένοι έπειτα από αυτό.

Αυτό είναι το είδος της σκέψης που ο κ. Κλίντον ενθαρρύνει με την πρόσφατη εκστρατεία του για φυλετική σύμπνοια. Και όποιος υψώνει την φωνή του ενάντια σε αυτή την εκστρατεία πλύσης εγκεφάλου ή στις θανάσιμες μοντέρνες συμπεριφορές ως προς την φυλή, ρουτινιάρικα καταγγέλλεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των συναδέλφων του κ. Σπήλμπεργκ σαν "κάποιον που τρέφει το μίσος μέσα του (για τους συνανθρώπους του)". Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο μιλάνε για μένα. Ο κ. Κλίντον έπειτα ετοιμάζεται με νέα νομοθεσία να επικηρύξει αυτό το "μίσος". Και οι άμυαλοι στα πανεπιστήμιά μας, χειροκροτούν.

Ναι, ναι, ας επικηρύξουμε το μίσος. Ας αρχίσουμε να έχουμε αγάπη και αδελφικότητα και ειρήνη, ειρήνη μεταξύ των φυλών, φωνάζουνε. Αλλά δεν υπάρχει καμία ειρήνη. Κοιτάξτε στις πόλεις μας και τα σχολεία μας σήμερα. Δεν υπάρχει ειρήνη. Αν υπήρχε ειρήνη ο κ. Κλίντον δεν θα είχε την δικαιολογία για την παρούσα εκστρατεία δικολαβισμού και απάτης για ...φυλετική σύμπνοια.

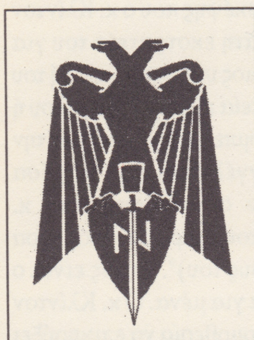
Και έπειτα είναι δικό μας λάθος που δεν υπάρχει ειρήνη; Δεν κάνω εγώ την πολιτική τακτική, που έχει φέρει την παρούσα κατάσταση. Δεν είμαι εγώ αυτός που χρηματοδότησε την πολιτική που ευθύνεται για την εγκληματικότητα, την αταξία, το φόβο και το μίσος που χαρακτηρίζει τις φυλετικές σχέσεις στις ΗΠΑ σήμερα. Αυτές οι πολιτικές τακτικές είναι δουλειά των συγγενών του κ. Σπήλμπεργκ και των διεφθαρμένων πολιτικών σαν τον κ. Κλίντον που έχουν υιοθετήσει αυτή την πολιτική τακτική ως ανταμοιβή για την υποστήριξη που απολαμβάνει από τα μέσα ενημέρωσης. Αυτοί είναι που έχουν φέρει τόσο πολύ μίσος και δυστυχία στην κοινωνία μας.

Το μοναδικό πράγμα που θα καταπνίξει αυτό το μίσος και την αταξία και θα δώσει στους ανθρώπους ελπίδα ξανά είναι ο φυλετικός διαχωρισμός.

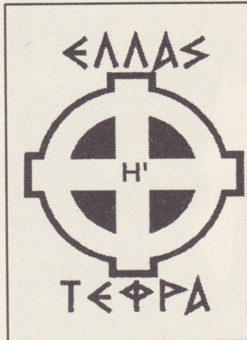
Και αυτός είναι που αγωνιζόμαστε να αποκτήσουμε. Να βάλουμε ένα τέλος στην πλύση εγκεφάλου και τα ψεύδη. Να έχουμε μια Αμερική στην οποία ποτέ ξανά ένα μικρό κορίτσι δεν θα ξαναδιδαχθεί καταστρεπτικά ψεύδη, όπως η 9χρονη κόρη του μέλους μου στο Macon της Georgia.

Και ο κ. Κλίντον και ο κ. Σπήλμπεργκ ας είναι καταραμένοι.

Μπλούζες

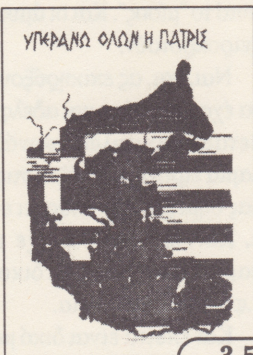

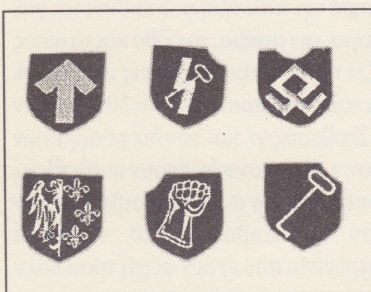

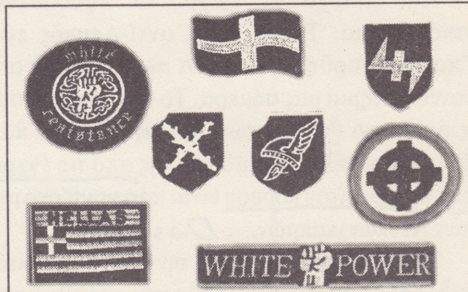

3.500 δρχ

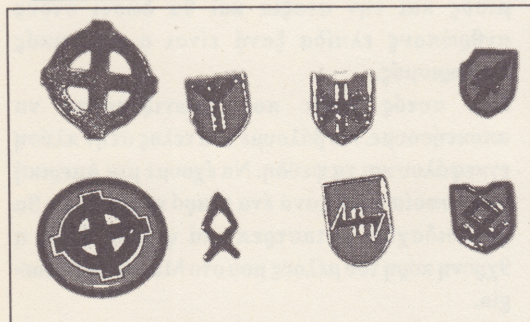
Ραφτά σήματα

1.500 δρχ

Κονκάρδες

1.200 δρχ

3.000 δρχ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ

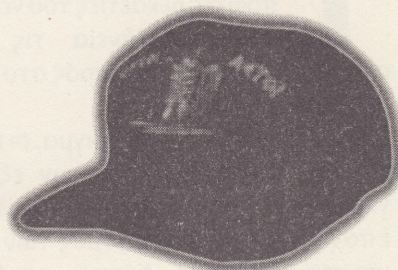
Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου

Στο Μεσαίωνα...
Σαράντα χρόνια πρίν αλωθεί η Πόλις...
Στη Λυκία της Μικράς Ασίας...
Απέναντι από τη Ρόδο των Ιωαννίτων Ιπποτών...
Σε μία πόλη Ελλήνων ...
Όπου οι Τούρκοι κυριαρχούν και οι Εβραίοι συνωμοτούν...
Μέσα στους χορούς των Δερβισών...
Όταν οι Εθνικοί ονεοροπολούν...
Και οι Μάγοι αποφασίζουν ...
Γεννιέται ένα όνειρο...
Που είναι και εφιάλτης...

1 μέτρο x 70 εκ.
3.500 δρχ.

Καπέλα Χρυσών Αετών
3.500 δρχ

Παλαιά περιοδικά
«ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»
1.000 δρχ.

Για παραγγελίες

ΕΠΙΤΑΓΕΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΟΥΣΟΥΜΒΡΗΣ
Τ.Θ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ
Τ.Κ. 10010 ΑΘΗΝΑ

τηλέφωνο (01) 5225129

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

της Ε. Χ. Παππά

Η Savitri Devi είναι μια από τις σημαντικότερες και πιο ολοκληρωμένες προσωπικότητες της Εθνικοσοσιαλιστικής διανόησης.

Η πολυκύμαντη ζωή της, αφιερωμένη στην αναζήτηση της Αριας πνευματικής ταυτότητας, το πλούσιο συγγραφικό της έργο και η έντονη αγωνιστική της δράση, την ανέδειξαν σε εξέχουσα φυσιογνωμία του Κινήματος στα χρόνια μετά τον Πόλεμο.

Στο κείμενο που ακολουθεί επιχειρούμε να προσεγγίσουμε τις ελληνικές ρίζες της ζωής και της φιλοσοφίας της.

Είναι ιστορικά διαπιστωμένο πως τα τελευταία χρόνια κάθε αιώνα, και οι πρώτες δεκαετίες του νέου, φέρνουν στην επιφάνεια τις κρυμμένες ανησυχίες των λαών εμπρός στο άδηλον του επόμενου.

Αν σήμερα, για παράδειγμα, οι κερδοφόρες εμπορικές επιχειρήσεις των εξ ανατολών γκουρού και των ψευδοπροφητών της "Νέας Εποχής", ο ριζοσπαστισμός των φανατικών χορτοφάγων της Δύσης, και οι ακραίες δραστηριότητες των εντός και εκτός εισαγωγικών "οικολόγων", προμηνύουν για κάποιους την κατά Ιωάννη συντέλεια του σύμπαντος, δεν είναι στην πραγματικότητα παρά εκφράσεις της αγωνίας ενός κόσμου, του Δυτικού που, εκκρεμής στο μεταίχμιο μιας εποχής που τελειώνει, αυτής του καπιταλομαρξιστικού διεθνιστικού δίπολου, και σε αναμονή μιας νέας που έρχεται, προσπαθεί να επαναπροσδιορίσει τις αξίες και τα ιδανικά του, και μέσα από αυτά να αυτοπροσδιοριστεί, αφού το μαζικό status quo είναι φανερό πως ούτε υλικά, ούτε ψυχικά, ούτε βέβαια πνευματικά μπορεί να τον ικανοποιήσει.

Η κινητικότητα αυτή πηγάζει απ' την ανάγκη ψυχική, υλική και πνευματική (με τη σειρά αυτή συνειδητοποιείται πιο συχνά), του Ευρωπαίου Ανθρώπου να αντιδράσει στις αλλεπάλληλες επιδρομές ενός ασύδοτου Καπιταλισμού που από την εποχή της Βιομηχανικής Επανάστασης επιχειρεί να εγκαθιδρύσει τη δική του Νέα Τάξη όχι μόνον στα οικονομικολογιστικά πράγματα των κρατών που τον ακολουθούν αλλά και στην καθημερινή ζωή, να ανατρέψει επομένως ακόμη και αυτές τις θεμελιώδεις και πατροπαράδοτες Αξίες των Λαών που επηρεάζει.

Μοναδικός σύμμαχος των Ευρωπαϊκών Λαών (γιατί αυτοί είναι που κυρίως πλήττονται από την καπιταλιστική μάστιγα) ήσαν και παραμένουν οι ίδιες αυτές Αξίες που τα άπληστα τρωκτικά των χρηματιστηρίων έχουν στο στόχαστρό τους, η φυλετική και εθνική ενότητά τους.

Σε τέτοιο κλίμα αναζήτησης άνθισαν στα

τέλη του 19ου αιώνα πνευματικά ρεύματα και θεωρίες που επικεντρώνονταν ακριβώς στις μόνες διαχρονικές, θεμελιώδεις και απαρασάλευτες πραγματικότητες της Φυλής και του Αίματος, και γύρευαν να τις ερμηνεύσουν, απαντώντας ταυτόχρονα στα ερωτήματα των Ευρωπαϊκών Λαών για την προέλευση και τον προορισμό τους, και την αιτία της ύπαρξής τους, που την ένοιωθαν διαφορετική από αυτήν που τους υπαγόρευε το πολιτικοοικονομικό σύστημα.

Τα πρώτα χρόνια

Σ' αυτά τα δύσκολα όσο κι ελπιδοφόρα χρόνια, στις 30 Σεπτεμβρίου 1905, γεννήθηκε στη Λυών της Γαλλίας η Maximiani Portas. Η μητέρα της καταγόταν από την Κορνουάλη των Βρετανικών Νησιών, και ο πατέρας της είχε γεννηθεί από ιταλίδα μητέρα και έλληνα πατέρα. Η μεικτή καταγωγή της, σε συνδυασμό με την παραμονή της σε μια τρίτη ή καλύτερα τέταρτη χώρα, τη Γαλλία, στάθηκε η πρώτη αιτία της αναζήτησής της για μια αληθινή πατρίδα.

Χορτοφάγος και φιλόζωη από τα παιδικά της χρόνια, η νεαρή Maximiani στρέφεται κατ' αρχήν στις θεωρητικές σπουδές. Μελετά Ψυχολογία, Λογική, Κοινωνιολογία και Ηθική. Για το διδακτορικό της πραγματεύεται το έργο του αμφιλεγόμενου ιερωμένου και εκπαιδευτικού Θεόφιλου Καΐρη (1784-1853). Στον πρόλογο της διδακτορικής της θέσης κάνει εκτενή αναφορά στη μνήμη και το έργο του Ιωνα Δραγούμη, του οποίου η ζωή αλλά και η δολοφονία, το 1920, της είχαν προκαλέσει βαθιά εντύπωση.

Στη συνέχεια στρέφεται στις θετικές επιστήμες και μελετά με επιτυχία χημεία, γεωλογία και βιολογία.

Οι σπουδές της στάθηκαν η αφορμή για μια πρώτη σειρά επισκέψεών της στην Ελλάδα, που την έκαναν να αγαπήσει το είδωλο των νεανικών της χρόνων, να απογοητευθεί από την πολιτικοκοινωνική πραγματικότητα της εποχής, και να στραφεί στην αναζήτηση μιας πιο πρωτόγονης μορφής άριας κοινωνίας.

Στην Ινδία

Αυτή της η αναζήτηση θα την οδηγήσει το 1932 στην Ινδία όπου θα εγκατασταθεί, θα

Η Savitri Devi τον Σεπτέμβριο του 1968 στα Γερμανο - Αυστριακά σύνορα

γνωρίσει μέσω ελλήνων φίλων, στα 1938, και θα νυμφευθεί το Βραχμάνο συγγραφέα και εκδότη Asit Krishna Mukherji, υποστηρικτή του Αριου φυλετισμού και του Αδόλφου Χίτλερ, που θα της ανοίξει το δρόμο για τη γνωριμία της με τη βεδική Ινδία, αλλά και την ενεργό πολιτική δράση. Εκεί θα υιοθετήσει το όνομα με το οποίο θα γίνει αργότερα γνωστή, Savitri Devi, προς τιμήν της γυναικείας ηλιακής θεότητας των Ινδών.

Στην Ινδία, η Savitri Devi θα μορφοποιήσει μια ιδιότυπη θεολογική και φιλοσοφική θεώρηση του κόσμου και του εθνικοσοσιαλισμού, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί Εθνικοσοσιαλιστικός Αριανισμός, με έντονο το φιλοχιτλερικό στοιχείο.

Παρότι οι πολιτικοί στόχοι του συζύγου της και των συνεργατών του για την άμεση αποτίναξη του βρετανικού ζυγού από την Ινδία, δεν βρήκε την ανταπόκριση που επεδίωκαν από την Γερμανία , η Devi διετήρησε τον θαυμασμό της στο πρόσωπο του Χίτλερ. Μάλιστα, στο γνωστότερο από τα έργα της, "Η Αστραπή και ο Ήλιος " τον θεωρεί avatar, δηλαδή , κατά την ινδουιστική παράδοση, μια ενσάρκωση του Θεού που κατέρχεται στη γη με σκοπό να προστατεύσει το καλό, να καταστρέψει το κακό, και να εγκαθιδρύσει εκ νέου την τάξη του δικαίου.

Είναι χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς της ότι το "προσκύνημά" της, όπως η ίδια χαρακτηριστικά το περιγράφει, στη Γερμανία , το πραγματοποίησε όχι στα χρόνια της ακμής του III Reich, αφού τότε εργαζόταν με τον σύζυγό της για την απελευθέρωση της Ινδίας με την ταυτόχρονη εγκαθίδρυση ενός Εθνικοσοσιαλιστικού τρόπου διακυβέρνησης, αλλά μετά το 1945. Από τις πρώτες ακόμη επισκέψεις της δεν δίστασε να μοιράσει προκηρύξεις, ενθαρρύνοντας το γερμανικό λαό να αντισταθεί στην ξένη κατοχή: "*Ανδρες και γυναίκες της Γερμανίας, εν μέσω απερίγραπτων δυσκολιών και ταλαιπωρίας κρατηθείτε σφιχτά από την ένδοξη Εθνικοσοσιαλιστική μας πίστη και αντισταθείτε! Περιφρονείστε τους ανθρώπους, περιφρονείστε τις*

δυνάμεις που εργάζονται για την απονaζιστικοποίηση του Γερμανικού Εθνους και ολοκλήρου του κόσμου. (...) μια μέρα θα επαναστατήσουμε και θα θριαμβεύσουμε και πάλι. Ελπίζετε και περιμένετε! **Heil Hitler!"**.

Στην πιο δύσκολη για τους Γερμανούς εθνικοσοσιαλιστές εποχή, επισκέπτεται τους φυλακισμένους ομοϊδεάτες της, συλλαμβάνεται και φυλακίζεται για τη δράση της .

Η προοπτική της θανατικής καταδίκης, δεν την τρομάζει. Μάλλον επιζητούσε να θυσιαστεί για τις ιδέες της και για τους εν πολλοίς άγνωστούς της συναγωνιστές του Reich , με έναν ενθουσιασμό που όμοιός του βρίσκεται μόνο στα Ομηρικά Επη και στις ρομαντικές διηγήσεις των ιπποτικών μυθιστοριών:

"Θα αισθανθώ την ευτυχία της τελευταίας ανατολής του ήλιου στο πρόσωπό μου (...) Τυλιγμένη στο καλύτερο σαρί μου, πορφυρόχρυσο , όπως τη μέρα του γάμου μου, θα περπατήσω στον τόπο της εκτέλεσης τραγουδώντας το Horst Wessel. Και, τεντώνοντας το δεξί μου χέρι, σταθερό και λευκό στη λάμψη του ήλιου, θα πεθάνω χαρούμενη με μια κραυγή αγάπης κι ευτυχίας , φωνάζοντας για τελευταία φορά,(...) τις άγιες λέξεις που περικλείουν την πίστη μου σε όλη μου τη ζωή: **Heil Hitler!"**.

Η Savitri Devi και η Ελληνική Ιδέα

Η πρώτη συνειδητή ταύτιση της Maximiani Portas με την ελληνική καταγωγή της, είναι συνυφασμένη με την απέχθειά της για τους συμμάχους της Entente και την οργή της για τη βάναυση εισβολή και τον αποκλεισμό της Ελλάδος κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Στους τοίχους του σιδηροδρομικού σταθμού της Λυών, η μικρή Maximiani γράφει συνθήματα με τη σχολική της κιμωλία στα γαλλικά: " Κάτω οι Σύμμαχοι! Ζήτω η Γερμανία!".

Η Μικρασιατική καταστροφή και η προδοσία της Μεγάλης Ιδέας, έκαναν, στα νεανικά της μάτια, την Ελλάδα, τον υπέρτατο μάρτυρα ό,τι υψηλότερου και ιδανικού στην ανθρωπότητα . Τα ιστορικά γεγονότα που ακολούθησαν στη μετέπειτα ζωή της επιβεβαίωσαν απλά αυτό που τότε πρωτοαντελήφθη: ότι, δηλαδή, οι μεγαλοστομίες και τα κηρύγματα των Συμμάχων της Entente (Βρετανία, Γαλλία, Ρωσία) για "δημοκρατία" και "ελευθερία", ήσαν το φθηνό προκάλυμμα για την επέκταση των δικών τους πολιτικών και εμπορικών συμφερόντων. Η στάση των Συμμάχων απέναντι στην Ελλάδα ήταν η χειροπιαστή απόδειξη πως δεν μπορούσε να αισθάνεται γαλλίδα ή αγγλίδα, παρά μόνον Ελληνίδα. Και αν είχε να διαλέξει μεταξύ των μεγάλων αντιπάλων, ήταν σίγουρα φιλογερμανή .

Το πρώτο ταξίδι στην Ελλάδα

Είχε πλέον φθάσει η ώρα να γνωρίσει από κοντά την πατρίδα της ψυχής της. Με την ψυχή και το μυαλό γεμάτα ιδέες και εικόνες από τις γεμάτες νοσταλγία διηγήσεις των ελλήνων της παροικίας, επιβιβάζεται στο ατμόπλοιο που θα την οδηγήσει από τη Μασσαλία στον Πειραιά. Ηταν Αύγουστος του 1923. Η αρχή της Οδύσσειάς της προς τη φυλετική αυτογνωσία και τη διαμόρφωση της Αριας φιλοσοφίας της.

Είναι πεπεισμένη πως βάση όλων είναι ο Ελληνισμός, "ένας πολιτισμός από σίδερο, ριζωμένος στην αλήθεια, ένας πολιτισμός με όλες τις αρετές του Αρχαίου Κόσμου, καμιά από τις αδυναμίες του, και με όλα τα τεχνολογικά επιτεύγματα της σύγχρονης εποχής χωρίς τη σύγχρονη υποκρισία , μικροπρέπεια και ηθική κατάπτωση .

Στην Αθήνα και τον Πειραιά επισκέπτεται τις παραγκουπόλεις των προσφύγων ελλήνων της Ιωνίας, και η πικρία της ξεχειλίζει.

Σκαρφαλώνει στα ερείπια της αρχαιότητος και η καρδιά της πλημμυρίζει από θαυμασμό και δέος εμπρός στην ομορφιά, την τάξη και το φως, εμπρός στην αρμονία του αρχαίου ανθρώπου με τη φύση. Ο Ελληνικός Πολιτισμός είναι "ένας πέρα για πέρα όμορφος κόσμος πολεμιστών και καλλιτεχνών".

Με τον Linkoln Rokwell στην κατασκήνωση του New Order, το 1962 στην Αμερική

Στο όνομα του Αδόλφου Χίτλερ

Τη χρονιά αυτή η Maximiani δίνει την πρώτη από τις πολλές μάχες που θα ακολουθήσουν στο όνομα του Αδόλφου Χίτλερ. Στις 9 Νοεμβρίου 1923 βρίσκεται ακόμη στην Αθήνα. Είναι η μέρα που ο Χίτλερ και οι οπαδοί του επιχειρούν κίνημα εναντίον της Βαυαρικής κυβερνήσεως και πραγματοποιούν πορεία στους δρόμους του Μονάχου, εγχείρημα που θα καταλήξει σε άγρια καταστολή από την Αστυνομία, και το θάνατο δεκαέξι οπαδών του.

Στη φοιτητική στέγη όπου διαμένει υπερασπίζεται τις ενέργειες του Χίτλερ, διαπληκτίζεται μάλιστα έντονα με τη γαλλίδα διευθύντρια.

Για την Portas, ο Χίτλερ ήταν την εποχή εκείνη ο εκφραστής της γερμανικής "Μεγάλης Ιδέας" που επεδίωκε την ένωση των Γερμανών κάτω από την ίδια κρατική οντότητα.

Όταν όμως, λίγα χρόνια αργότερα, η Portas επεσκέφθη τους "Αγίους Τόπους" στην Παλαιστίνη, η αποστροφή που της προκάλεσε η γνωριμία της με το εβραϊκό στοιχείο και η παράλληλη συνειδητοποίηση της ανωτερότητας της δικής της φυλετικής καταγωγής, την οδήγησαν σε μια νέα αντιμετώπιση του Χιτλερισμού. Η εκστρατεία του Χίτλερ εναντίον της εβραϊκής επιρροής στη Γερμανία, δεν έπρεπε να παραμείνει μια καθαρά γερμανική υπόθεση. Η εμμονή των Ιουδαίων στην παγκόσμιας εμβέλειας σημασία της θρησκείας και του θεού τους , και στην δική τους ατομική και φυλετική αξία ως "εκλεκτού λαού", η επιβολή της ιουδαιοχριστιανικής θρησκείας στα ευρωπαϊκά έθνη, και η καίρια θέση της εβραϊκής μυθολογίας στην ζωή των Ευρωπαίων, φάνηκαν στα μάτια της εντελώς παράλογα .

Αν και εκκλησιαζόταν τακτικά στην εκκλησία της ελληνικής παροικίας στη Λυών, προτιμώντας την Ορθοδοξία από το αγγλικανικό δόγμα, και κατά την παραμονή της στην Αθήνα, πήγαινε συχνά στην εκκλησία , θαύμαζε μάλιστα τη βυζαντινή μουσική, η αγάπη και ο σεβασμός της προς την Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία στηριζόταν κυρίως στην προσφορά της στη διατήρηση της εθνικής, φυλετικής και γλωσσικής ταυτότητας των Ελλήνων στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, και στη συμβολή της στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.) Οφίστε)

1= Καλ. πιλόιος stuFzg όμ. Β' πη 2= obstb7r 55

Με την επαφή της με την εβραϊκή ρίζα του χριστιανισμού, η έμφυτη εθνική, φυλετική, φυσιολατρική και παγανιστική της διάθεση αναδύθηκαν.

Σκέφθηκε πως τα ευρωπαϊκά κράτη έπρεπε να αποτινάξουν το ζυγό μιας ξένης προς αυτούς, εβραιογενούς θρησκείας, και να ξαναβρούν τις παλιές εθνικές θρησκείες τους. Ηταν η πρώτη φορά που η Maximiani Portas ονόμασε τον εαυτό της Εθνικοσοσιαλιστή, η πρώτη φορά που συνειδητοποίησε πως πριν καν ανακαλύψει τον Εθνικοσοσιαλισμό, ήταν η ίδια Εθνικοσοσιαλίστρια.

Αναβίωση της αρχαίας λατρείας

Η αγάπη και ο θαυμασμός των νεανικών της χρόνων για την Ελλάδα και των Ελληνικό Πολιτισμό, εκφράσθηκε με τον καλύτερο τρόπο με την απόφασή της στα 1928 να αρνηθεί τη γαλλική ιθαγένεια, να ζητήσει και να αποκτήσει την ελληνική, από το Ελληνικό Προξενείο της Λυών.

Εχοντας πλέον την Ελληνική υπηκοότητα, η Portas αποφασίζει να υλοποιήσει την πολιτική της φιλοσοφία στην Ελλάδα, που έβλεπε ως το φυσικό λίκνο για την αναγέννηση της αρχαίας λατρείας. Με σκοπό να ενθαρρύνει κατ' αρχήν τον τραυματισμένο ελληνικό εθνικισμό, εγκαθίσταται στην Αθήνα.

Ταξιδεύει στην Ελλάδα, άλλοτε πεζή και άλλοτε έφιππη, και επισκέπτεται τους αρχαίους τόπους λατρείας. Επιχειρεί να σχηματοποιήσει μια εναλλακτική λατρεία, βασισμένη στους θεούς της αρχαίας Ελλάδος . Όπως ήταν ίσως φυσικό, δεδομένων των δυσμενών ιστορικών συνθηκών και των έντονων πολιτικών παθών, η προσπάθειά της δεν βρήκε στην αθηναϊκή κοινωνία την ανταπόκριση που περίμενε. Ετσι, συνέχισε τις μελέτες της σε θεωρητικό επίπεδο, που την οδήγησαν σε μια καθοριστική για τη ζωή της ανακάλυψη: το σύμβολο της swastika.

Από τον 18ο και με απόγειο τα μέσα του 19ου αιώνα , πολλοί λόγιοι , επιστήμονες, συγγραφείς και καθηγητές όπως ο διευθυντής της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής στην Αθήνα, Εμίλ Μπαρνούφ, οι φιλόλογοι αδελφοί Σλέγκελ, θεμελιωτές του γερμανικού ρομαντισμού, και βέβαια ο ανασκάψας την Τροία και τις Μυκήνες Ερρίκος Σλήμαν, συνέδεαν την Ευρώπη με τις Ινδίες, τη σανσκριτική με τις ευρωπαϊκές γλώσσες, αλλά και το ελληνικό και βόρειο τευτωνικό σύμβολο της swastika με το όμοιό του παραδοσιακό σύμβολο των Ινδών.

Με τον ενθουσιασμό της νέας της ανακάλυψης, η Maximiani οδηγείται στην απόφαση να αφήσει πίσω της την αγαπημένη της Ελλάδα που χαυνωμένη από τις έριδες του πολιτικαντισμού, και χωρίς ηγέτη ανάλογο του Χίτλερ, φαινόταν απρόθυμη να συμμεριστεί τις πνευματικές και φυλετικές ανησυχίες της, και να επισκεφθεί τις Ινδίες.

Εκεί θέλει να ανακαλύψει τη ζωντανή παγανιστική παράδοση που πάντα αναζητούσε, από τη μια, αλλά και τις ρίζες της δικής της φυλετικής Πίστης.

Στην Ελλάδα θα ξαναέρθει στις δεκαετίες του '50 και του '60, όπου εν μέσω διωγμών από τις κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Βρετανίας, θα συγγράψει μέρος των βιβλίων της.

Στην Ευρώπη και στον κόσμο

Από τη δεκαετία του '60 και μετά, με τη δημοσίευση του μεγαλύτερου τμήματος του έργου της, η Savitri Devi αναγνωρίζεται από τους Εθνικοσοσιαλιστές συναγωνιστές της σε όλο τον κόσμο ως μια από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες του Εθνικοσοσιαλισμού. Η δράση της έχει κερδίσει το σεβασμό, την εκτίμηση και τη φιλία των δυο μεγαλύτερων εν ζωή μαχητών του Reich, του Χανς - Ούλριχ Ρούντελ[1] και του Οττο Σκορτσένυ,[2] που, και μετά τον πόλεμο, εξακολούθησαν να υποστηρίζουν τις ιδέες τους. Οι ιδέες, το έργο , η φιλοσοφία της και το αγωνιστικό της φρόνημα εμπνέουν ηγετικές φυσιογνωμίες του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος: τον Τζώρτζ Ρόκγουελ, τον Κόλιν Τζόρνταν, τον Μιγκέλ Σερράνο.

Το όραμά της για τη δημιουργία μιας Παν-Αριας φυλετικής ομοσπονδίας, δεν έγινε

πραγματικότητα, και οι προσπάθειές της για τη δημιουργία μιας παγκόσμιας εθνικοσοσιαλιστικής "Διεθνούς", βρήκαν μόνο μερική ανταπόκριση. Δεν έπαψε όμως, μέχρι το τέλος της πολυτάραχης ζωής της, να ταξιδεύει, να συγγράφει, να δίνει διαλέξεις, διαδίδοντας την Πίστη της με όλες της τις δυνάμεις.

Αν και σχεδόν τυφλή, "τα μάτια της έκαιγαν με μια παράξενη φωτεινή ποιότητα, το φως της εσωτερικής ενόρασης και το ζήλο του ιεραποστόλου".

Η Savitri Devi έφυγε στις 22 Οκτωβρίου 1982. Η τεφροδόχος της τοποθετήθηκε στο αρχηγείο του Αμερικανικού Ναζιστικού Κόμματος, στο Αρλινγκτον, πλάι στον ηγέτη του Τζώρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ.

Εφυγε έχοντας εκπληρώσει στο ακέραιο το καθήκον της να μεταλαμπαδεύσει τη φλόγα της Πίστης στην πνευματική παράδοση των Ευρωπαϊκών Εθνών που, παρά τους διωγμούς και την πολεμική, σε πείσμα όσων νόμισαν πως το '45 "νίκησαν οριστικά", εξακολουθεί να παραμένει ζωντανή στις ψυχές των Ευρωπαϊκών Λαών, και ιδιαίτερα των Νέων, γιατί εκφράζει την Αλήθεια, την ίδια τη Ζωή.

Ώστε, μια μέρα, η Savitri Devi η Ελληνίδα, η Αρια, να παρευρεθεί από τους τόπους της αιώνιας Walhalla στη γέννηση της νέας αυγής για την οποία με τόση Πίστη και θέληση οραματίστηκε, και να τη χαιρετίσει με το χαιρετισμό του Ηλιου.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ SAVITRI DEVI

"Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΚΙ Ο ΗΛΙΟΣ"

"Σύμφωνα με τους νόμους της εξέλιξης μέσα στο χρόνο δηλαδή σύμφωνα με τους νόμους της λογικής της Ιστορίας, ο Κάλκι ο Εκδικητής, ο ύστατος Απελευθερωτής, μπορεί να ανήκει μόνο στη νεώτερη φυλή του Κοσμικού Κύκλου μας, στην Αρία Φυλή. Γιατί πάντα η νεώτερη και πιο δυναμική φυλή κάθε Κοσμικού Κύκλου παρέχει τη γέφυρα με τον επόμενο κύκλο, τον διαλεχτό Ηγέτη που θα έχει το ξεχωριστό προνόμιο να ζήσει και στους δυο Κοσμικούς Κύκλους, τον ένα που σβήνει κι εκείνον που έρχεται, που θα πολεμήσει την τελευταία μάχη των Δυνάμεων της Ζωής σ' αυτόν τον καταδικασμένο κόσμο, και θα δημιουργήσει μέσα στην τελειοποίηση του νεογέννητου και αναγεννημένου κόσμου, την δοξασμένη κατάσταση της ύπαρξης της Χρυσής Εποχής, που σήμερα δεν μπορούμε να συλλάβουμε μήτε στα πιο θαυμάσια όνειρά μας, ζώντας στην εποχή της πτώσης. Είναι οπωσδήποτε αξιοσημείωτο πως όλες οι γήινες ενσαρκώσεις του Βισνού, και οι εννέα αβατάρ που σημειώνονται στην Ινδουιστική Αρια παράδοση, ήσαν Βραχμάνοι-Ιερείς ή Κσατρίγιας - Πολεμιστές, δηλαδή Αριοι.

Είναι λοιπόν μέσα στη Λογική της Παράδοσης ότι ο δέκατος και τελευταίος αβατάρ, ο Κάλκ, θα γεννηθεί σαν μέλος της Κυρίαρχης Φυλής.

Θα είναι κάποιος άλλος από εκείνον που στάθηκε ο πρόδρομός του, ο προπομπός του, ή θα είναι εκείνος ο ίδιος, ο Αδόλφος Χίτλερ που θα επιστρέψει με υπεράνθρωπες τούτη τη φορά δυνάμεις; Αγνωστο.

Μα κι αν δεν είναι έτσι, κοιτώντας τα πράγματα στην ουσία τους, ο Κάλκι θα είναι και ο νεκρός Φύρερ μας, γιατί ο Κάλκι θα είναι όλοι οι Ανδρες Ενάντια στον Χρόνο που θα επιστρέψουν. Θα είναι η συνισταμένη όλων των προσπαθειών που

όλοι εκείνοι κατέβαλλαν (...) Θα είναι ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο ο Φύρερ έχοντας εξυψωθεί πολύ ψηλότερα και από τους ευφυέστερους πολιτικούς της Σκοτεινής Εποχής με την έμπνευσή του, είπε στον Χανς Γκριμμ το 1928 τα παρακάτω λόγια :"Γνωρίζω ότι Κάποιος πρέπει να έλθει, να αντιμετωπίσει την κατάστασή μας. Τον οραματίστηκα. Δεν τον βρήκα πουθενά, και έτσι αποφάσισα εγώ ο ίδιος να κάνω την προπαρασκευαστική δουλειά, μόνο την πιο επείγουσα προπαρασκευαστική δουλειά. Ετσι γνωρίζω, εγώ δεν είμαι ΕΚΕΙΝΟΣ (...)"

Αυτός είναι ο Διαλεχτός που ανάμεσα στις πιο απελπιστικές συνθήκες θα συνεχίσει τον αρχέγονο Αγώνα ενάντια στο καθοδικό ρεύμα του Χρόνου - τον Αγώνα που η καταστροφή του 1945 διέκοψε προσωρινά και μόνο προσωρινά - και θα οδηγήσει τον αγώνα σ' ένα νικηφόρο τέλος για μυριάδες χρόνια, πραγματοποιώντας το όνειρο του Αδόλφου Χίτλερ, με καινούρια μέσα που ήταν αφάνταστα κατά τη διάρκεια του πολέμου, πραγματοποιώντας μια λαμπρή πραγματικότητα.

Τα μέσα δεν είναι δυνατόν να προκαθοριστούν, γιατί τα πράγματα μέχρι τότε θα έχουν αλλάξει. Τα πράγματα αλλάζουν κάθε μέρα - όπως και η τέχνη του πολέμου. Ένα σημείο ωστόσο είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση, σαν κύριο στοιχείο του "μεγάλου τέλους": Ο Κάλκι θα δράσει με αξεπέραστη σκληρότητα. Σε αντίθεση με τον Αδόλφο Χίτλερ δεν θα φεισθεί ουδενός εχθρού του Θείου σκοπού. Ούτε ένας από τους αντιπάλους μα ούτε ένας από τους σκώληκες, τους οπορτουνιστές, τους ιδεολογικά αιρετικούς, τους φυλετικά επίμεικτους, τους νοσηρούς, τους υπερανθρωπιστές δεν θα επιζήσει (...)

σύντροφοι υπό τα όπλα μ' εκείνον θα είναι οι τελευταίοι Εθνικοσοσιαλιστές, οι σιδερένιοι άνδρες που θα αντέξουν νικηφόρα την δοκιμασία του διωγμού κι ακόμη περισσότερο το χειρότερο, την δοκιμασία της απόλυτης απομόνωσης στο μέσο ενός δειλού, αδιάφορου κόσμου (...) Ο Κάλκι θα τους οδηγήσει, μέσα από τις φλόγες του Μεγάλου Τέλους, στις ηλιαχτίδες της Νέας Χρυσής Εποχής".

Η Διακήρυξη της ARCTOGAIA 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1998

Λογοτεχνικά Arctogaia σημαίνει "Η ΒΟΡΕΙΑ ΓΗ". Μια μυθική ήπειρος που σε προηγούμενες εποχές τοποθετούσαν στον Βόρειο Πόλο, αλλά πολύ καιρό πριν εξαφανίστηκε από την φυσική πραγματικότητα και επομένως από την βραχύβιο ανθρώπινη μνήμη. Μαζί με αυτή εξαφανίστηκε, έλειψε και ο ψυχικός άξονας της ύπαρξης, το Κοσμικό Δέντρο που έδινε σε όλες τις παραδόσεις και θρησκείες ένα φωτεινό παράστημα και μία λειτουργική - μεταμορφωτική αίσθηση.

Arctogaia είναι το απών κέντρο. Δεν υφίσταται για το πραγματικό ανθρώπινο γένος. Ένα τέτοιο γένος είναι καταδικασμένο και πρόκειται να εξαφανιστεί σύντομα.

Οι τελευταίοι άνθρωποι...

Δεν θέλουν να ξέρουν τίποτα για το πνεύμα και το Σέλας, τις εσωτερικές διαστάσεις πραγμάτων και όντων, για τον ηρωικό τρόπο που κατανικήθηκαν οι σκοτεινές ελκτικές δυνάμεις και για το κίνημα της Απόλυτης Αποδέσμευσης από τα δεσμά του συγκεντρωτικού σύμπαντος.

Η Arctogaia ασχολείται με πράγματα τα οποία γενικώς παραμελούνται από άλλους, υπερασπίζετε αξίες που άλλοι αγνοούν ή περιφρονούν, πολεμά ενάντια στις πραγματικότητες, των οποίων η απόλυτη δύναμη αναγνωρίζει την υπάκουη και αποκαλυπτική πλειοψηφία.

Λοιπόν, Jedem das Sein.

Στο πρώτο παράδειγμα το πρόβλημα είναι μεταφυσικό και οντολογικό, αλλά τα βάθη της μεταφυσικής δεν είναι κάτι απομονωμένο από την συγκεκριμένη πραγματικότητα.

Αυτός είναι ο τρόπος σκέψεως αυτών που βρίσκουν δικαιολογία για την υποτακτικότητα και την υποταγή μπροστά στη σκοτεινή εξουσία των "υλιστικών δυνάμεων".

Ως εκ τούτου η αντίσταση είναι ολική, περιέχει όλες τις σφαίρες της πραγματικότητας - από τις υψηλότερες, όπου το νέο βέλος των απεγνωσμένων μαχών ανάμεσα στους ουράνιους μαχητές και το στρατό της κόλασης συνεχίζεται, στις χαμηλότερες - τις πολιτικές, οικονομικές και την καθημερινή ζωή.

Οι άνθρωποι της Arctogaia είναι άκρως ολιγάριθμοι και παρεξηγημένοι, ολοκληρωτικά κακώς τοποθετημένοι στο σύγχρονο κόσμο, ξεκομμένοι και διαφοροποιημένοι. Αρνούνται ολοκληρωτικά όλο το αποκαλυπτικό βασίλειο του μοντερνισμού (νεωτερισμού) και με τον ίδιο τρόπο ολοκληρωτικά βεβαιώνουν τον εναλλακτικό κόσμο, τον κόσμο της παράδοσης, τον κόσμο του Πόλου, τον κόσμου του όντος, ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ARCTOGAIA.

Ο αντίχριστος εκτός από την θεολογική έχει επίσης γεωπολιτική, φυσική και κοινωνική σημασία. Είναι φανερό σήμερα ότι το πιο "τέλειο" και "ολοκληρωμένο" σχήμα της ιστορικής συναίσθησης

αυτής της απαίσιας πραγματικότητας είναι η φιλελεύθερη Δύση, αυτή η ιδεολογία και αυτό το σύστημα το οποίο κέρδισε στο ψυχρό-πόλεμο, τον πόλεμο κατά της Ε.Σ.Σ.Δ. και εγκατέστησε παντού τα θεμέλια της πλανητικής κυριαρχίας με τη μορφή της "νέας τάξης πραγμάτων".

Η αντίσταση στην δύναμη της ατλαντικής "κακόβουλης ηγεμονίας", των ΗΠΑ και του φιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου πρέπει να χαιρετίζεται σε όλες τις μορφές και σε όλους τους συνδυασμούς. Οποιοσδήποτε διατάσσει την περιφρόνηση στον αντίχριστο (ακόμα και όταν δεν υποψιάζεται την πραγματική ιδιότητα της οντότητας με την οποία έχει να κάνει) είναι οπωσδήποτε άξιος σεβασμού και απολαμβάνει της συμπάθειάς μας και της συναδελφικότητάς μας (αλληλεγγύης).

Αν τα πράγματα εξετάζονταν από την οικονομική σκοπιά όπως η αντίθεση του σοσιαλισμού στο καπιταλισμό αυτό είναι καλό. Αν η εθνική επιβεβαίωση αντιτίθεται στην ατλαντική επίθεση αυτό είναι επίσης καλό. Αν ο κίνδυνος της "νέας τάξης πραγμάτων" αντιλαμβάνεται ως πνευματική και θρησκευτική μεταχείριση αυτό είναι πάλι καλό. Αν στην βάση της διαμαρτυρίας βρίσκεται η αυθόρμητη, καλλιτεχνική και καλαίσθητη προαίσθηση θα είναι και αυτό κάτι καλό.

Στην πραγματικότητα όλα αυτά τα επίπεδα συσχετίζονται. Όλα αυτά είναι στοιχεία ενός απλού θεόσταλτου σχεδίου, ακόμα και στο σύστημα της πιο φοβερής αποκαλυπτικής εξουσίας πρέπει να υπάρχουν άνθρωποι που να είναι πιστοί στην Arctogaia ακόμα και αν δεν ξέρουν τίποτα για αυτή.

Έχουμε κάνει μια μεγάλη ιδεολογική δουλειά. Τα αισθητά αποτελέσματα αυτής αποτυπώνονται στα βιβλία μας, τις εκδόσεις μας, τα προγράμματα, τους λόγους και τα άρθρα μας.

Η Arctogaia, είναι ο ανθός της απούσης ηπείρου, η πριγκίπισσα της ανύπαρκτης χώρας, επεκτείνεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτή είναι μια κυκλική επίθεση του ενδεχομένου. Τα μπουμπούκια των λουλουδιών ανοίγουν την ίδια στιγμή προς όλες τις κατευθύνσεις. Αγνοούν (αψηφούν) τους νόμους των τροχιών γραμμής όπου το δεξιό αποκλείει το αριστερό και η κορυφή είναι ασυμβίβαστη με το πυθμένα. Αυτό το είδος μοναδικής λογικής είναι σημάδι μιας τιτάνιας διανοητικής πρόκλησης η οποία έχει προετοιμαστεί από τους σκοτεινούς πράκτορες (φορείς) του εκφυλισμού που αρχίζει από την μεσαιωνική παγκόσμια αποκτήνωση. Μετά από

ARCTOGAIA
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

"Τι θα απογίνει στον πολιτισμό μας και στον άνθρωπο τον ίδιο, αν οι υδρογονο-βόμβες αρχίσουν να εκπυρσοκροτούν, ή αν το ψυχικό και ηθικό σκότος του κρατικού απολυταρχισμού θελήσει να επεκταθεί... Δεν έχουμε κανένα λόγο να λάβουμε αυτή την απειλή με ελαφρότητα, παντού στην δύση υπάρχουν ανατρεπτικές μειοψηφίες οι οποίες προστατεύονται (βρίσκουν καταφύγιο κάτω από... τον ανθρωπισμό και την έννοια... δικαίου), κρατούν τους εμπρηστικούς πυρσούς τους έτοιμους, με τίποτα (ικανό) να σταματήσει την διάδοση των ιδεών τους, εκτός τον κρίσιμο λόγο ενός ξεχωριστού, σταθερού διανοητικού καθεστώτος (κατάστασης) για τον πληθυσμό."

C.G. Jung

"...Η τεχνολογία έχει κατηγορήσει τα θύματά της επειδή τοποθετούν τους εαυτούς τους στην θέση της εξουσίας της με το να πουλούν σε αυτούς καινούργιες λυχνίες για παλιές. Τους είχε δωροδοκήσει με τις "εικόνες" και "τον ασύρματο" στο να πουλήσουν τις ψυχές τους και το αποτέλεσμα αυτής της ολέθριας πολιτιστικής "νέας συμφωνίας" ήταν η πνευματική ερημιά την οποία ο Πλάτωνας είχε απορρίψει ως "την κοινοπολιτεία των χοίρων" και ο Aldous Huxley είχε σατιρίσει ως τον "γενναίο νέο κόσμο".

Arnold Toynbee

"Φυλές σκλάβων θα γίνουν άρχοντες του κόσμου. Οι Ηγέτες θα είναι από την φύση του βίαιοι .Οι Ηγέτες αυτοί εκτός από το να προστατεύουν τους υπηκόους τους θα τους λεηλατήσουν. Η μόνη συνένωση μεταξύ των φύλων θα είναι αυτή της ηδονής. Η γη θα εκτιμάται μόνο για τον ορυκτό της πλούτο. Η ζωή θα γίνει ομοιόμορφη μέσα στην καρδιά μιας παγκόσμιας μίξης άνευ διακρίσεως.

Αυτός που θα διαχειρίζεται τα περισσότερα χρήματα θα καταδυναστεύει τους ανθρώπους. Κάθε άνθρωπος φαντάζεται τον εαυτό του να είναι

αυτούς ήρθε το τέρας Decartes (καταδίκη του μοχθηρού ονόματός του για πάντα). Κατόπιν ο πληκτικός αλλά ειλικρινής Καντ και έπειτα ο θετικισμός και ο νεοθετικισμός. Όλες αυτές οι γραμμές επιμένουν στην αλληγορία (μεταφορά) του χρονόμετρου και στην θέση του "ανθρώπου-μηχανή", αργότερα διατυπώθηκε από τον Lametri, σύμφωνα με τον οποίο η συνείδηση του ανθρωπίνου όντος είναι ένα μηχανισμός.

Για τους ανθρώπους της Arctogaia κάθε άνθρωπος είναι ένας ενδεχόμενος Άγγελος και η συνείδησή του ένα άνθος.

Πολεμούν μαζί μας (επιτυχώς). Εξεγειρόμαστε με αυτούς (αλλά σχεδόν πάντα χάνουμε).

Αυτό είναι μια λογική της Ιστορίας. Όσο ζούμε δεν έχει τελειώσει (οποιοιδήποτε Fucoyama και αν το πουν).

Η στιγμή κάποτε θα έρθει και θα νικήσουμε. Αλλά αυτή η νίκη θα είναι η τελευταία και οριστική.

End Kampf und End sieg

(τελικός αγώνας και τελική νίκη)

Δεν θα υπάρξει άλλη φορά.

Ενωθείτε μαζί μας, γιατί αύριο θα είναι αργά.

εφάμιλλος μιας ψυχικής εξουσίας. Ο παραδοσιακός άνθρωπος θα φοβάται το θάνατο και η σκέψη της φτώχιας θα τον τρομάζει. Οι γυναίκες θα είναι τίποτα περισσότερο από σεξουαλικά παιχνίδια".

Vishnu Purana

"Βαδίζουμε πρός ένα φανταστικό και αναπόφευκτο γεγονός, το οποίο πλησιάζει ολοένα και περισσότερο κάθε μέρα που περνάει: το τέλος όλης της ζωής στην υφήλιό μας, την έσχατη (ύστατη) φάση του φαινομένου του ανθρώπου".

Teilhard de Chardin

"Μην σας νοιάζει πόσο αιματηρή θα είναι η τελευταία σύγκρουση! Μην σας νοιάζει ότι οι παλιοί θησαυροί ίσως εκλείψουν για πάντα στην εξαγορασμένη μεγάλη πυρκαγιά! Όσο νωρίτερα αυτό συμβεί, τόσο το καλύτερο. Περιμένουμε για τούτο να συμβεί - και για την ακόλουθη δόξα - βέβαιοι στον θεϊκά καθιερωμένο κυκλικό νόμο που κυβερνάει όλες τις εκδηλώσεις της ύπαρξης στο χρόνο. Περιμένουμε για αυτό, και για τον μεταγενέστερο θρίαμβο της αλήθειας που διώκεται σήμερα: για τον θρίαμβο κάτω από οποιοδήποτε όνομα, της μοναδικής πίστης στην αρμονία με τους αιώνιους νόμους της ύπαρξης, της μοναδικής μοντέρνας ιδέας, η οποία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά η έκφραση αρχών τόσο παλαιών, όσο ο ήλιος!

Ο θρίαμβος όλων αυτών των ανθρώπων, οι οποίοι μέσα στους αιώνες, αλλά και σήμερα, ποτέ δεν έχασαν το όραμα της αιώνιας τάξης, που θεσπίζεται από τον ήλιο, και αυτών που έχουν πολεμήσει με αφιλοκερδή πνεύμα να αποτυπώσουν αυτό το όραμα πάνω σε άλλους. Περιμένουμε για την δοξασμένη αποκατάσταση, αυτή τη φορά, σε παγκόσμια κλίμακα, μιας νέας τάξης, όπως σε κάθε επαναλαμβανόμενη χρυσή εποχή της αιώνιας τάξης του κόσμου".

Savitri Devi

"...μια άθρησκη εποχή η οποία συμπίπτει με την ιδέα μιας παγκόσμιας πόλης είναι η εποχή της παρακμής. Αληθώς. Αλλά εμείς δεν έχουμε επιλέξει αυτή την εποχή. Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε σε αυτό αν γεννιόμαστε σαν άνθρωποι ενός πρόωρα χειμώνα του... πολιτισμού... Όλα εξαρτώνται από το να βλέπουμε την δικιά μας θέση, το πεπρωμένο μας, καθαρά, στο να συνειδητοποιήσουμε ότι μολονότι ίσως να ψευδολογούμε στους εαυτούς μας σχετικά για αυτό, δεν μπορούμε να το αποφύγουμε..."

Oswald Spengler

"Υποθέστε ότι, στις μελλοντικές γενιές τα περισσότερα προικισμένα μυαλά θα επρόκειτο να βρουν ως πιο σημαντική την υγεία της ψυχής τους απ' ότι όλες οι δυνάμεις αυτού του κόσμου: υποθέστε ότι, κάτω από την επιρροή της μεταφυσικής και του μυστικισμού που καταλαμβάνουν την θέση του ορθολογισμού σήμερα, την μεγάλη αφρόκρεμα της διάνοιας που τώρα συνεχίζεται με την μηχανή αρχίζει να δαμάζεται από την αυξανόμενη (καλλιεργήσιμη) έννοια του σατανισμού της. (Αυτό είναι το σκαλοπάτι (βαθμίδα) από τον Roger Bacon στον Bernard του Clairraux) - έπειτα τίποτα δεν θα μπορεί να εμποδίσει το τέλος αυτού του μεγαλειώδη δράματος που έχει γίνει παιχνίδι διανοιών, με τα χέρια ως απλά βοηθητικά".

Dr. Alexis Carrel

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Jose Antonio Primo de Rivera

Η μάζα ενός λαού που έχει ανάγκη από μια Επανάσταση, δεν μπορεί να την πράξει. Η Επανάσταση είναι απαραίτητη, όχι όταν ο λαός είναι διεφθαρμένος, αλλά όταν οι θεσμοί του, οι ιδέες του, οι προτιμήσεις του έχουν καταστεί στείρες, ή πρόκειται να γίνουν τέτοιες. Σε εκείνη την συγκεκριμένη στιγμή επιβεβαιώνεται η ιστορική παρακμή. Δεν θα πρέπει να θεωρείται ο θάνατος ως καταστροφή, αλλά η τελμάτωση σε μια ζωή χωρίς χάρη, χωρίς ελπίδα. Όλες οι συλλογικές δραστηριότητες γεννιούνται ποταπές σαν πουλάρια από εξαντλημένους επιβήτορες. Η ζωή της κοινότητος συρρικνώνεται, ναρκώνεται, πνίγεται μες το κακό γούστο και την μετριότητα. Σ' αυτήν την κατάσταση δεν υπάρχει φάρμακο, εκτός από μία χειρουργική επέμβαση και από ένα ολοκληρωτικά νέο ξεκίνημα. Οι αγροί ζητούν μια νέα ιστορική σπορά γιατί η παλιά έχει εξαντλήσει την γονιμότητά της.

Μα ποιός θα είναι ο σπορέας; Ποιός πρέπει να διαλέξει την νέα σπορά και την κατάλληλη στιγμή για να την σπείρει στην γη; Αυτό είναι το δύσκολο, και εδώ βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με όλες τις απεχθείς συμπεριφορές κολακείας προς τη μάζα, υιοθετημένες από εκείνους που ζητούν ψήφους και χειροκροτήματα. Αυτοί τίθενται εμπρός και λένε: "Λαέ, είσαι θαυμάσιος. Για λογάριασε τις καλύτερες σου αρετές. Οι γυναίκες σου είναι οι πιο ωραίες και οι πιο αγνές στον κόσμο, οι άνδρες σου είναι οι πιο έξυπνοι και οι πιο άξιοι, τα έθιμά σου τα πιο αξιοθαύμαστα, η τέχνη σου η πιο πλούσια. Έχεις μόνο μια ατυχία, να είσαι κακοκυβερνούμενος. Διώξε τους κυβερνήτες σου, αποδεσμεύσου από τις θηλιές τους και θα είσαι ευτυχής. Είναι σα να λες "Λαέ, γίνε ευτυχής από μόνος σου, με την ανταρσία".

Λέγοντας κάτι τέτοιο αποκαλύπτεται ή μια απεχθής ανειλικρίνεια που χρησιμοποιεί τις λέξεις ως δόλωμα για να προσελκύσει τις μάζες προς ίδιον όφελος, ή μια απόλυτη ηλιθιότητα η οποία ίσως είναι χειρότερη από την απάτη. Σε κανέναν που μπορεί να στοχαστεί έστω και λίγο δεν μπορεί να παραμείνει κρυμμένη αυτή η αλήθεια.

Στο τέλος μιας άγονης ιστορικής περιόδου, όταν ένας λαός εξαιτίας δικής του υπαιτιότητος, ή υπαιτιότητος άλλων, έχει αφήσει να σκουριάσουν όλα του τα ελατήρια, πως μπορεί να φέρει μόνος του, από την αρχή, το τεράστιο καθήκον της ανορθώσεως του;

Μια Επανάσταση εάν θέλει να είναι γόνιμη, και δεν θέλει να αναλώνεται σε εφήμερες εξεγέρσεις, απαιτεί την συνείδηση ενός νέου δόγματος και την αποφασιστική θέληση για να το εφαρμόσουν. Ένας καταποντισμένος λαός είναι ανίκανος να συλλάβει και να εφαρμόσει το δόγμα, και σ' αυτό συνίσταται η καταστροφή του. Να έχεις έτοιμα τα ελατήρια για να φέρεις εις πέρας μια γόνιμη επανάσταση, είναι ξεκάθαρο σημάδι του ότι η επανάσταση αυτή δεν χρειάζεται. Η αναγκαιότης μιας Επαναστάσεως βρίσκεται

αντιθέτως, στην έλλειψη ευκρίνειας σχετικά με τις απαραίτητες ιδέες για να την αγαπήσεις και να την πραγματοποιήσεις.

Με μια φράση, οι λαοί δεν μπορούν να σωθούν εντελώς από μόνοι τους, γιατί το ίδιο το γεγονός του ότι είναι έτοιμοι να πραγματοποιήσουν την σωτηρία τους είναι απόδειξη ότι έχουν σωθεί. Ο Πασκάλ φανταζόταν τον Χριστό που του έλεγε: "Δεν θα με αναζητούσες, εάν δεν με είχε ήδη βρει". Το ίδιο πράγμα θα μπορούσε να ειπωθεί στους λαούς από το Πνεύμα των Επαναστάσεων.

Ανάμεσα στους επαναστάτες αρχηγούς που πέρασαν στην παγκόσμια ιστορία, έχει εξακριβωθεί η συχνή εμφάνιση αυτών των δύο τύπων: Ο οχλαγωγός που έχει στρατολογήσει την μάζα για να αναρριχηθεί σ' αυτήν, αναζητώντας φήμη, αρχηγία και πλούτο, αλλά και ο φανατισμένος λαϊκός άνθρωπος, που πιστεύει στις έμφυτες αρετές του λαού - θεωρουμένου μη οργανικώς ως μάζα - οι οποίες θα τον οδηγήσουν να βρει την πορεία τους.

Ο οχλαγωγός είναι λιγότερο επαινίσιμος από άποψη προσωπικής ηθικής. Είναι ένα υποκείμενο χωρίς φραγμούς που αφαιμάζει και τυραννεί την κοινότητα που τον υποστηρίζει. Όμως υπάρχει το πλεονέκτημα ότι μπορεί να εξαλειφθεί με μια πιστολιά.

Ο άλλος, ο λαϊκός άνθρωπος, αφήνει ίχνη και από απόψεως της ιστορικής του αποστολής είναι περισσότερο προδότης από τον οχλαγωγό. Είναι περισσότερο προδότης, φορτίζοντας αυτήν την λέξη χωρίς καμία μελοδραματική σημασία, μα ως τον ορισμό εκείνου που λιποτακτεί από την θέση του σε μια αποφασιστική στιγμή.

Όπως ακριβώς συμβαίνει στον φανατικό αρχηγό του λαού, όταν η τύχη τον φέρνει στην διακυβέρνηση μιας θριαμβεύουσας Επανάστασης. Το να βρίσκεται εκεί, μετά από μια εθελοντική προσπάθεια και αφού είχε τύχει της πίστεως εκείνων που τον είχαν ακολουθήσει, τους έχει επιβάλλει σιωπηρώς το καθήκον να τους διοικήσει, να τους οδηγήσει, να τους υποδείξει την ρότα. Αν δεν έχει αισθανθεί στην ψυχή του τις δονήσεις του καλέσματος από ένα μακρινό λιμάνι, δεν θα έπρεπε να φιλοδοξούσε στην απόκτηση της αρχηγίας.

Όντας αρχηγός, το να θριαμβεύεις και να πεις

Jose Antonio Primo de Rivera
Η Επανάσταση
είναι καθήκον μιας
αποφασιστικής μειοψηφίας
απρόσιτης απο την μάζα

την επόμενη ημέρα στην μάζα "Εσύ είσαι που διατάζεις, εγώ βρίσκομαι εδώ για να σε υπακούω", σημαίνει την υπεκφυγή, με τρόπο άνανδρο, από το ένδοξο καθήκον της ηγεσίας. Ο αρχηγός δεν πρέπει να υπακούει στον λαό, πρέπει να τον υπηρετεί, πράγμα που είναι τελείως διαφορετικό: το να υπηρετεί σημαίνει να πραγματοποιεί έτσι την άσκηση διακυβερνήσεως, προς όφελος του λαού, παρέχοντας το καλό του κυβερνωμένου λαού, αισθανόμενος έτσι ότι έχει συνείδηση του ιστορικού λαϊκού πεπρωμένου, ακόμα και αν αυτό απέχει από αυτό που η μάζα επιθυμεί διακαώς.

Αυτό είναι απαραίτητο για ακόμη έναν σοβαρότερο λόγο στις επαναστατικές περιστάσεις όταν ο λαός έχει χάσει την ικανότητα να επιθυμεί το αγαθόν, όταν έχει, θα λέγαμε, επιθυμίες νοσηρές από τις οποίες θα πρέπει να θεραπευθεί. Και σ' αυτό συνίσταται το μεγαλείο και η δυσκολία του εγχειρήματος, η αδυναμία τους να αντικαταστήσουν την υπηρεσία προς τον λαό, με την έρευνα μιας δύσκολης αρμονίας ανάμεσα στην πραγματικότητα του λαού και το πραγματικό του πεπρωμένο, εξαιτίας της υπακοής προς τον λαό που είναι μια μορφή όπως οποιαδήποτε άλλη, θωπείας, δηλαδή διαφθοράς.

Η Ισπανία γνώρισε κάτι παρόμοιο πρόσφατα το 1931 (**σ.μ.**: αναφέρεται στην πτώση της μοναρχίας και τον σχηματισμό δημοκρατικής κυβέρνησης υπό τον Azana).

Λίγες φορές όμως, όπως τώρα η μάζα είχε μια συμπεριφορά πιο απλή και ταπεινή. Χαρούμενα, ανέδειξε εκείνους που θεωρούσε ως τους καλύτερους και ήταν έτοιμη να τους ακολουθήσει. Έτσι χωρίς προσπάθεια είχαν την πιθανότητα να ασκήσουν την διοίκηση εκείνοι που πολλά χρόνια είχαν εξασκηθεί με το όπλο της εξυγιαντικής κριτικής. Καταλαβαίνει κανείς πως δεν αναφέρομαι στους δημαγωγούς μα σε εκείνη την μικρή και επίλεκτη ομάδα που διαμέσου μιας τροχιάς εσωτερικής πορείας - στην αρχή απεγνωσμένη αντιπαλότητα, στο τέλος φωτεινή οξυδέρκεια - έφτασε να εκφράζει την φιλοδοξία μιας Ισπανίας περισσότερου διαυγούς, περισσότερου ευέλικτης, ελεύθερης από πάρα πολλούς της παραδοσιακούς της ρύπους και από μια ενοχλητική μετριότητα.

Εκείνοι που συνιστούσαν την ομάδα αυτή είχαν την υποχρέωση να θέσουν σε εφαρμογή τα νέα ιστορικά ελατήρια, να φυτεύσουν τα νεαρά δένδρα που έπρεπε να αντικαταστήσουν τα παλαιά, χωρίς χυμούς, κούτσουρα.

Και αυτοί είχαν κληθεί να το πράξουν έναντι όλων των αντιστάσεων: εναντίον εκείνων των ευκαιριακών συντρόφων της επαναστάσεως και εναντίον της ίδιας της μάζας. Οι οδηγοί ενός κινήματος έχουν την υποχρέωση να ανεχθούν ακόμη και την κατηγορία της προδοσίας. Η μάζα πάντα πιστεύει πως προδίδεται. Δεν υπάρχει τίποτα πιο άχρηστο από την προσπάθεια να την κολακεύσεις για να διαφύγεις από την κατηγορία. Ίσως οι πνευματικοί καθοδηγητές του 1931 δεν ήθελαν να την κολακεύσουν, μα δεν είχαν ούτε την δύναμη να της αντισταθούν, να την πειθαρχήσουν. Με μια πράξη αναξιοπρεπή, κλεινόντουσαν, ένας κάθε φορά στους ίδιους τους εαυτούς τους αφήνοντας ελεύθερο πεδίο στην χυδαιότητα των δημαγωγών και στην αυθάδεια των αρχηγών του όχλου. Έτσι απότυχε, όπως τόσες άλλες φορές, μια ευκαιρία για την Ισπανία.

Η επόμενη δεν θα αποτύχει. Έχουμε κατανοήσει πως ο λαός δεν μπορεί να σωθεί από μόνος του. Πως οι αρχηγοί δεν έχουν ελαφρυντικά όταν λιποτακτούν.

Η Επανάσταση είναι καθήκον μιας αποφασιστικής μειοψηφίας απρόσιτης από την μάζα, η οποία έχει χάσει το εσωτερικό της φως, θύμα μιας περιόδου παρακμής στο τέλος της οποίας περιόδου η άγονη σύγχυση θα αντικατασταθεί από την αποθάρρυνση. Μιας μειοψηφίας της οποίας τα πρώτα βήματα δεν θα γίνουν δεκτά από την κοινωνία μας με την χαρά και την λαμπρότητα της Νέας Τάξης.

Δημοσιεύτηκε στο "**HAZ**" N.9, 12 Οκτωβρίου 1935
Περιλαμβάνεται στον τόμο "**Jose Antonio Primo de Rivera, Scritti e discorsi di battagia**".
Εκδόσεις **Settimo Sigillo**, Roma 1993.

ΟΡΦΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η Ηλιακή Λατρεία και ο Μυστικισμός Των Καιρών της Παρακμής

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

Παρατηρείται και αυτό είναι απόλυτα ευχάριστο μία τάση επιστροφής ενός σεβαστού μέρους των συμπατριωτών μας στο αρχαίο ελληνικό πνεύμα. Η επιστροφή αυτή όμως, στα νάματα και τις ιερές πηγές του πολιτισμού του μεγάλου μας έθνους πρέπει να τονίσουμε πως κρύβει πολλές παγίδες. Ανάμεσα σε αυτούς που εμφανίζονται σαν κήρυκες αυτής της "μεγάλης επιστροφής" δεν λείπουν και άνθρωποι, που είτε από άγνοια και ημιμάθεια ,είτε συνειδητά, διαστρεβλώνουν αυτό που αποτελεί τον πυρήνα του πολιτισμού μας και της φυλής μας. Δεν είναι δυνατόν κάποιος που έχει επίγνωση των πραγμάτων και ιστορική μάθηση να επιχειρεί να εμφανίσει τον ελληνισμό σαν ένα δόγμα οικουμενικό, χωρίς ταυτότητα εθνική και φυλετική. Αρκεί να αναφέρουμε ότι οι θρησκευτικές τελετές των Ελλήνων είχαν καθαρά φυλετικό χαρακτήρα με πρώτο και πλέον περίφημο παράδειγμα αυτό των Ολυμπιακών αγώνων στους οποίους δεν μπορούσαν να λάβουν μέρος, ούτε καν σαν θεατές, άνθρωποι, που δεν ήσαν Έλληνες στο αίμα και την καταγωγή. Αυτοί που δείχνουν να αγνοούν αυτά τα πράγματα και το πράττουν συνειδητά δεν μπορούν παρά να αποτελούν μία πέμπτη φάλαγγα μέσα στην μεγαλειώδη αυτή πορεία επιστροφής στο Ελληνικό Ιδανικό.

Νοθευτές λοιπόν του ελληνικού πνεύματος και όχι διδάσκαλοί του είναι όσοι μιλούν για την αρχαία θρησκεία και τον μεγάλο πολιτισμό του λαού μας αναμειγνύοντας την αρχαία δόξα με λατρείες μυστηριακές, που πράγματι υπήρξαν στην πατρίδα μας και ανάμεσα στον λαό μας στους σκοτεινούς καιρούς της πτώσεως και της παρακμής. Προσπαθούν με άλλα λόγια να εμφανίσουν τον ελληνικό πολιτισμό σαν έναν "μαγικό πολιτισμό" κατά τον ορισμό του Όσβαλντ Σπένγκλερ, αλλοιώνοντας αυτή την ίδια την ουσία του.

Δεν είναι άσχετο το γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς τους κυρίους προέρχονται ή έχουν σχέση με μυστικές εταιρείες, που πιστεύουν σαν δόγμα ότι "εξ Ανατολών προέρχεται το φως". Ίσως γιατί δεν έχουν απαλλαγεί από αυτές τους τις επιρροές, ίσως γιατί εξακολουθούν να λειτουργούν με το πνεύμα αυτό, κηρύσσουν σαν ιδέες ελληνικές, δόγματα σκοτεινά που ξεκινούν από την μιμητική μαγεία και τις αγροτικές μαγικές τελετές, των οποίων φυσική συνέχεια είναι και ο περίφημος ορφισμός για τον οποίο πολλοί μιλούν και γράφουν σήμερα.

Πριν αναφερθώ στην γνώμη ενός μεγάλου σοφού, πρέπει να τονίσω ότι ασφαλώς και το κείμενο αυτό είναι ελλιπές για να προσεγγίσει το τεράστιο αυτό ζήτημα. Ακόμη, πρέπει να πω ότι χρειάζεται μελέτη και γνώσεις για να αποφύγη κανείς τις πολύ καλά μεθοδευμένες προσπάθειες αποπροσανατολισμού για το τι πραγματικά είναι η Ελληνικότης. Μιλώντας λοιπόν για τον ορφισμό, που αποτελεί και το αντικείμενο του κειμένου αυτού πρέπει να σταθούμε σε δύο σημεία. Πρώτον στο όνομα και την προσωπικότητα του Ονομάκριτου και δεύτερον στην λεγόμενη αρχαιότητα των ορφικών κειμένων. Ο ορφισμός με δύο λόγια ήταν ένα θρησκευτικό δόγμα, το οποίο επεχείρησε να επιβάλλει η αστική τάξη της εποχής, που εκφράστηκε πολιτικά με τις τυραννίες και αυτό γιατί υπήρχε η

ανάγκη να παραμερισθεί η πατρώα θρησκεία, που επέβαλε την ηγεσία της αριστοκρατίας στην πολιτεία. Η άνοδος του εμπορίου και η συσσώρευση κεφαλαίου έφερε με άλλα λόγια την ανάγκη μιας νέας θρησκείας, μιας θρησκείας που θα παραμέριζε την πίστη και την λατρεία της αριστοκρατίας των πολεμιστών. Ο Ονομάκριτος ήταν εκείνος που πρώτος κατ' εντολήν του Πεισιστράτου συνέλεξε τους ορφικούς ύμνους. Τουλάχιστον αστείο είναι να λέγεται ότι τα περίφημα ορφικά είναι αρχαιότερα των Ομηρικών επών εκτός του γεγονότος ότι περί τούτου δεν υπάρχουν αποδείξεις, υπάρχει μία έμμεση απόδειξη ότι αυτά είναι νεότερα και η απόδειξη αυτή δεν είναι τίποτε άλλο παρά η γλωσσική τους μορφή. Το γεγονός δε ότι είναι γραμμένα σε μορφή ποιητικού λόγου και σε νεότερο γλωσσικό ιδίωμα από αυτό των Ομηρικών επών αποδεικνύει ότι είναι δημιουργήματα μίας ύστερης εποχής. Όσο για τον Ονομάκριτο λίγα χρόνια αργότερα θα βρεθεί στην αυλή του Ξέρξη, όπου και θα τον παρακινεί με... χρησμούς να εκστρατεύσει κατά της Ελλάδος. Ας δούμε όμως μέσα από το περίφημο έργο του Ούλριχ Βίλκεν "Αρχαία Ελληνική Ιστορία" τι περίπου πίστευαν οι περίφημοι ορφικοί και τι ήταν ο ορφισμός:

"Στην ίδια εποχή παρουσιάζεται επίσης έντονο ενδιαφέρον για την λατρεία των νεκρών, που εκδηλώνεται με την αυξανόμενη πολυτέλεια της ταφής. Κατά της πολυτέλειας αυτής έγιναν σε ορισμένες περιπτώσεις ειδικοί νόμοι, όπως π.χ. από τον Σόλωνα. Σε επιτύμβιες στήλες από την Λακωνία απεικονίζεται ο νεκρός μπροστά σε (προορισμένα για θυσίες) πλούσια τραπέζια. Τα ονόματα των νεκρών αναγράφονταν στις επιτύμβιες στήλες - στην Σπάρτη όμως μόνο εκείνων που είχαν σκοτωθή πολεμώντας για την πατρίδα. Η αντίληψη της ομηρικής εποχής σχετικά με τα σκιώδη ομοιώματα των ανθρώπων(είδωλα), που χωρίς συνείδηση περνούν μετά τον θάνατο θλιβερή ζωή, δεν μπορούσε να ικανοποιήση τους ανθρώπους της εποχής αυτής του ατομισμού. Η επιθυμία τους για μια συνειδητή μεταθανάτια ζωή σε ένα ευτυχισμένο Υπερπέραν, την οποία δεν μπορούσαν όμως να προσφέρουν οι Ολύμπιοι θεοί, ικανοποιήθηκε με τις λατρείες της Δήμητρος και του Διονύσου, αρχικά λατρείες κατ' εξοχήν των γεωργών. Τότε διαμορφώθηκαν μυστικές λατρείες, τα Μυστήρια, που έδιναν στους μυημένους την βεβαιότητα της αιώνιας ζωής στο Υπερπέραν. Αυτή ήταν η δεσπόζουσα ιδέα στα Ελευσίνια Μυστήρια, όπου κεντρικό ρόλο είχε ο μύθος της αρπαγής της Περσεφόνης και της ανευρέσεώς της από την Δήμητρα. Ο μύθος έδινε παρηγοριά στους μυημένους - ιδιαίτερα με την αναπαράστασή του ως ιερού δράματος. Με την συμμετοχή στα Μυστήρια ο πιστός γινόταν παιδί της "μητέρας γης". Την εξομοίωση των πιστών με το θείο - σε αντίθεση προς την παλαιά θρησκευτική αντίληψη των Ελλήνων που επικρατούσε τότε - επεδίωξε επίσης η λατρεία του Διονύσου. Στην οργιαστική αυτή λατρεία η εξομοίωση με το θείο γινόταν με την έκσταση, κατά την οποία ο άνθρωπος "ξεπερνούσε τον εαυτό του" ("εξίστασθαι"), ή με το μυστήριο της βρώσεως ιερών ζώων, με την οποία έφερνε ο πιστός μέσα του τον θεό ("ένθεος", "ενθουσιασμός").

Από όλα αυτά τα ρεύματα της εποχής εκείνης προήλθε η ορφική θρησκεία. Μετά την εξέλιξη που είχε κατά τον 7ο αι. π.Χ. διαμορφώθηκε οριστικά κατά τον 6ο στην Αττική. Παρουσιάσθηκε ως "θρησκεία εξ αποκαλύψεως", γιατί εκήρυσσε την διδασκαλία της με ποιήματα που αποδίδονταν στον θεωρούμενο ως ιδρυτή της παλαιό Ήρωα των κιθαρωδών Ορφέα. Με τον δογματικό αυτό καθορισμό ενός θεολογικού συστήματος η ορφική θρησκεία βρίσκεται σε αντίθεση με τις ελεύθερες (και στο θρησκευτικό πεδίο) αντιλήψεις των Ελλήνων και θυμίζει περισσότερο τις θρησκείες "εξ αποκαλύψεως" της Ανατολής. Επιδράσεις από την Ανατολή, όπως παραδέχονται πολλοί ερευνητές, υπήρξαν οπωσδήποτε: αυτό το δείχνουν εκτός από τον δογματικό χαρακτήρα της ορφικής θρησκείας και ορισμένα στοιχεία από το ιδεολογικό της περιεχόμενο, όπως επίσης και η μεγάλη ευκολία με την οποία εισχώρησαν στον Ορφισμό ξένες

λατρείες, όπως η λατρεία της φρυγικής Μητέρας - Θεάς, του Σαβαζίου κ.α. Σκοπός του Ορφισμού ήταν - και σ' αυτό ακριβώς έγκειται η έλξη που ασκούσε - να εξασφαλίση στον άνθρωπο ευτυχισμένη ζωή μετά τον θάνατο και μάλιστα σε όλους, χωρίς καμία διάκριση, και σ' αυτούς ακόμη τους δούλους. Κατά την ορφική διδασκαλία η ψυχή του ανθρώπου ήταν μέρος του θείου και γι' αυτό αθάνατη. Στην επίγεια ζωή έμενε στο σώμα σαν αυτό να ήταν ο τάφος της (σώμα = σήμα), για την κάθαρσή της έπρεπε να περάση πολλές ζωές σε ζώα ή ανθρώπους, μέχρις ότου με την μύηση, αλλά και ύστερα από πολλές αναμάρτητες ζωές απολυτρωνόταν και γινόταν δεκτή στα νησιά των Μακάρων, στο βασίλειο του Κρόνου, ενώ οι μη μυημένοι και οι αμαρτωλοί ήταν καταδικασμένοι να βασανίζωνται στην Κόλαση. Η ορφική θρησκεία υποστηρίχθηκε ιδιαίτερα από τον Πεισίστρατο, όμως επίσημη θρησκεία του κράτους δεν έγινε ποτέ. Ορισμένες αντιλήψεις του Ορφισμού είχαν βέβαια κάποια επίδραση σε φιλοσόφους, όπως στον Πυθαγόρα και μέσω της σχολής των Πυθαγορείων στον Πλάτωνα γενικά όμως ο Ορφισμός έμεινε έξω από το προσκήνιο της πνευματικής ζωής των Ελλήνων, ήταν κάτι σαν αίρεση, διατηρήθηκε δε κυρίως στα κατώτερα στρώματα του λαού. Τις επιδράσεις του μπορεί ωστόσο να παρακολουθήση κανείς ως και την εμφάνιση του χριστιανισμού.

Το γεγονός ότι το ορφικό αυτό "Ευαγγέλιο" δεν επεκράτησε -παρ' όλη την προπαγάνδα που έκαναν οι προφήτες του κηρύσσοντας από το ένα μέρος στο άλλο - ήταν ευτύχημα για την Ελλάδα διότι μολονότι είχε ορισμένες βαθειές και ωραίες ιδέες, με τον δογματικό καθορισμό των αρχών του και τους φραγμούς που έθετε έτσι στο πνεύμα έκρυβε πολλούς κινδύνους για την ελεύθερη ανάπτυξη του ελληνικού πνεύματος, εφ' όσον εύκολα μπορούσε να οδηγήση στην πνευματική κυριαρχία του ιερατείου και σε ένα αναγκαστικό τρόπο του σκέπτεσθαι, όπως συνέβαινε στους ανατολικούς λαούς".

Κατά τους ορφικούς το σώμα είναι η φυλακή της ψυχής ή και ο τιμωρός εάν θέλετε της ψυχής σύμφωνα με τον Διονυσιακό μύθο της αναμίξεως του σώματός του με το αίμα των Τιτάνων. Με άλλα λόγια υπάρχει και στον ορφισμό η έννοια της αμαρτίας, η έννοια του προπατορικού αμαρτήματος, όπως εμφανίστηκε αιώνες αργότερα στον Χριστιανισμό. Ήταν μια δύσκολη εποχή για τον ελληνισμό, όπου οι άνθρωποι είχαν χάσει την πίστη τους στην ζωή και επεδίωκαν την σωτηρία, μέσα σε ένα πνεύμα παραιτήσεως και αρνήσεως, στην μετά θάνατον ζωή. Αυτή η αντίληψη σίγουρα δεν έχει καμία σχέση με το ομηρικό ιδεώδες, όπου βλέπουμε στην κάθοδο του Οδυσσέως στον Άδη να συναντά τους αγαπημένους του νεκρούς ανήμπορους, βρώμικους, σκοτεινιασμένους και άθλιους. Στο ομηρικό ιδανικό ο παράδεισος ήταν αυτή η ίδια η ζωή και ο Θεός βρισκόταν μέσα στον κόσμο. Αυτό το ίδιο το ομηρικό ιδανικό το βλέπουμε στον στίχο του Σολωμού: "*Γλυκιά η ζωή κι ο θάνατος μαυρίλα*", το βλέπουμε στο μανιάτικο εκείνο μοιρολόι όπου οι γυναίκες λένε ότι τα δάκρυά τους γίνονται ποτάμι και πηγαίνει στον κάτω κόσμο για να πλυθούν και να δροσιστούν οι νεκροί, που είναι άνιφτοι και διψασμένοι.

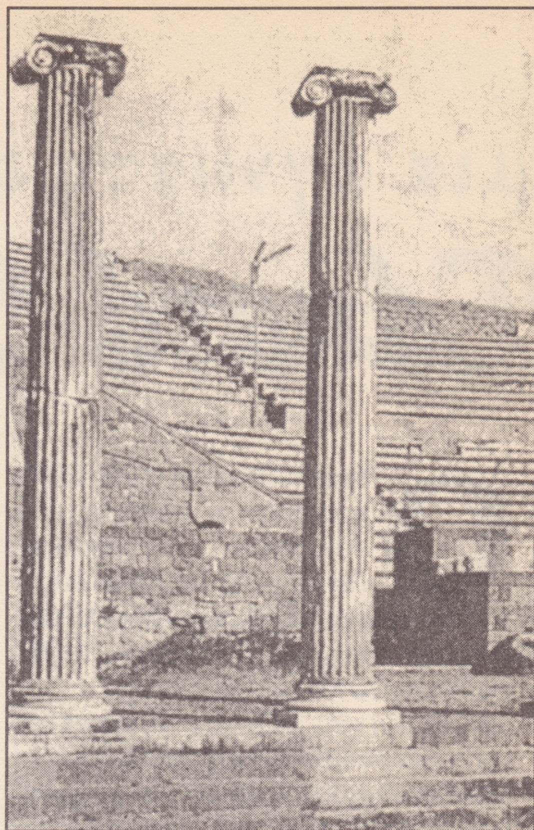
Ήταν μια δύσκολη εποχή για τον ελληνισμό, μια εποχή στην οποία κανείς σχεδόν δεν πίστευε στον εαυτό του και αναζητούσαν τη σωτηρία σε δόγματα

μυστικιστικά, σε λατρείες της ανατολής, που έχουν εκλέξει για τον άνθρωπο έναν ρόλο παθητικό και μοιραίο. Ο μεγάλος σοφός Ντοντς μας λέγει για εκείνη την εποχή πως στην Αθήνα του 4ου αιώνα υπήρχε αρκετή μαγεία για όλους και μάλιστα από πρώτο χέρι, όπως μαθαίνουμε από τους "κατάδεσμους" που έχουν διασωθεί. Ο Πλάτωνας τόσο στην Πολιτεία του, όσο και στους νόμους, νομοθετεί κατά της μαγείας κι όπως μαθαίνουμε από ένα χωρίο του λόγου κατά Αριστογείτονος τον 4ο αιώνα καταβάλετο πράγματι μεγάλη προσπάθεια για να περιοριστεί η μαγεία με νομοθεσία. Πέραν όλων των άλλων και σχεδόν 1.500 χρόνια πριν το Βατικανό ,οι κήρυκες του ορφισμού πωλούσαν συγχωροχάρτια στους αφελείς, προκειμένου να έχουν μία ευτυχή μέλλουσα ζωή στον άλλο κόσμο, όπως μαρτυρεί ο Πλάτων στην Πολιτεία

"Επαιτούντες προφήται μεταβαίνουν εις τας οικίας των πλουσίων και τους πείθουν, ότι έχουν την δύναμιν να εξαγοράσουν τας αμαρτίας των ή τας αμαρτίας των πατέρων των δια θυσιών ή φυλακτών... Και παρουσιάζουν διάφορα βιβλία γραμμένα από τον Μουσαίον και τον Ορφέα... και τελούν τας ιεροτελεστίας των συμφώνως προς αυτά και πείθουν όχι μόνον άτομα, αλλά πόλεις ολοκλήρους, ότι οι εξιλασμοί και αι εξαγοραί επιτυγχάνονται δια θυσιών και διασκεδάσεων (τελετών;) αι οποίαι εξυπηρετούν ταυτοχρόνως τους ζωντανούς και τους νεκρούς. Τας τελευταίας (τας τελετάς) τας αποκαλούν μυστήρια και αυτά μας απολυτρώνουν από τα βάσανα της κολάσεως. Αλλά εάν τα παραμελήσωμεν, ουδείς γνωρίζει τι μας περιμένει". ΠΛΑΤΩΝ ,ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Η επιστροφή λοιπόν εις το ελληνικό πνεύμα δεν είναι μία εύκολη υπόθεση και προπαντός απαιτεί γνώση και μελέτη. Γιατί βεβαίως δεν ήσαν μόνο οι νεο-ορφικοί αγύρτες, προϊόν μιας εποχής παρακμής, το μοναδικό μελανό σημείο της κληρονομιάς μας μέσα στον ιστορικό χρόνο. Υπάρχουν και οι στωϊκοί, καθώς και οι περισσότεροι από τους νεοπλατωνικούς και σίγουρα μέσα από την αρχαία μας κληρονομία, τρεις είναι οι αστέρες που ξεχωρίζουν: Ο Όμηρος, ο Ηράκλειτος και ο Πλωτίνος. Μέσα στον Όμηρο βρίσκει κανείς το καθαρό και γάργαρο, το ζείδωρον ύδωρ του ελληνισμού, βρίσκει την υπέρτατη έκφραση της πολεμικής αρετής ενός έθνους αρίστων. Στον Ηράκλειτο την καθαρή και φλεγόμενη ουσία της γνώσεως. Καθόλου τυχαίο ότι ο Ηράκλειτος θεωρούσε τα μυστήρια μιαρά και βέβηλα και πίστευε ότι μολύνουν αυτήν την ίδια την ιδέα της θεότητος. Ο Πλωτίνος ίσως είναι ακόμη μεγαλύτερος γιατί σε καιρούς σκοτεινούς, αντιστάθηκε, όταν μάλιστα απ' άκρη σ' άκρη τον ελληνισμό είχε κατακυριεύσει ο μυστικισμός και η μαγεία.

Επιστροφή στον ελληνισμό λοιπόν, ναι, αναμφισβήτητα ναι! Ποιόν ελληνισμό όμως, αυτό είναι κάτι που πρέπει κάποιος αφ' ενός μεν να κοπιάσει να το προσεγγίσει, αφ' ετέρου δε θα πρέπει αυτή η ίδια η φυλετική ψυχή του να οδηγήση τα βήματά του. Για αυτόν τον πρώιμο, τον καθαρό και αιώνιο ελληνισμό θα ήθελα να μιλήσω κλείνοντας το κείμενο αυτό με τα λόγια του Γουίλ Ντιράντ από την Παγκόσμιο Ιστορία του Πολιτισμού:

"Αφού ο Αχαιός δεν γνωρίζει την ασφάλειαν εις την πατρίδα του, ουδεμία σέβεται εις το εξωτερικό. Πας ανίσχυρος είναι το θύμα του. Η υπερτάτη αρετή, κατά την γνώμη του, είναι η γενναία και αμείλικτος ευφυία. Η αρετή είναι κυριολεκτικώς VIRTUS (= ανδρισμός), αρετή, ιδιότης του Άρεως. Ο καλός άνθρωπος δεν είναι εκείνος που είναι ήπιος και ανεκτικός, πιστός και νηφάλιος, εργατικός και τίμιος. Είναι απλούστατα εκείνος που πολεμά γενναία και καλά.

Ο κακός άνθρωπος δεν είναι εκείνος που πίνει πάρα πολύ, ψεύδεται, δολοφονεί και προδίδει. Είναι εκείνος που είναι δειλός, βλαξ ή αδύνατος. Υπήρχαν νιτσεϊσταί πολύ προ του Νίτσε και πολύ προ του Θρασυμάχου, κατά την ασελγή ανωριμότητα του ευρωπαϊκού κόσμου".

μια άγνωστη επιστολή στον Eduard Drymont

Ο Eduard Drumont (1844-1917) θεωρείται ο πατέρας του σύγχρονου γαλλικού εθνικισμού. Σε παλαιότερο άρθρο συναγωνιστού **(βλ. περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, αρ. τεύχους 5, Ιούλιος 1986)** διαβάζουμε γι΄αυτόν τα εξής:

"Εάν για κάτι είναι γνωστός ο Ντρυμόν είναι για τον αντισημιτισμό του. Το έργο του "Η Εβραϊκή Γαλλία" έφθασε να γνωρίσει διακόσιες εκδόσεις και μια τεράστια δημοσιότητα στην Γαλλία.

Και πιο κάτω:

"Ο Ντρυμόν διηύθυνε την επιθεώρηση "ο ελεύθερος λόγος" ..... περιοδικό αντισημιτικό, αντικαπιταλιστικό και σοσιαλιστικό. Ήταν ο πρώτος ο οποίος εχρησιμοποίησε, σε αυτό το περιοδικό, τη λέξη "Εθνικοσοσιαλισμός". Έχοντας ιδρύσει τον "αντισημητικό σύνδεσμο", έπρεπε πάντοτε να αγωνίζονται εναντίον πολυάριθμων εχθρών.

Εκτός από την ίδρυση του περιοδικού και την ίδρυση του "αντισημιτικού συνδέσμου", προβαίνει και στην έκδοση πολλών αντιεβραϊκών βιβλίων, όπως "Η Εβραϊκή Γαλλία (1886), "Οι Εβραίοι εναντίον της Γαλλίας" (1899), "Η διαθήκη ενός αντισημίτη" (1904), ενώ μονομαχεί και με Εβραίο δημοσιογράφο. Επίσης, με την ευκαιρία της "υποθέσεως Ντρέυφους" μετατρέπεται σε πρωταγωνιστική μορφή.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε πως ο Ντρυμόν ήταν το κατάλληλο πρόσωπο που μπορούσε να απευθυνθεί κανείς για οποιοδήποτε εβραϊκό ζήτημα. Έτσι εξηγείται η επιστολή που έστειλε, συγκεκριμένα σ΄αυτόν, η Σύρια Χριστιανή Σεμιλέ Αβδελμού, μητέρα ενός θύματος εβραϊκής ανθρωποθυσίας.

Πριν παραθέσω την επιστολή, θα ήθελα να γράψω δύο λόγια για την ανθρωποθυσία των Εβραίων. Οι Ταλμουδιστές Εβραίοι για να φτιάξουν τα άζυμα για το Πάσχα τους χρειάζονται αίμα και μάλιστα χριστιανικό. Οι Ραββίνοι βρήκαν σαν φάρμακο την απαγωγή μικρών παιδιών, από χριστιανικές οικογένειες, και να χρησιμοποιούν το αίμα τους. Άλλωστε το Ταλμούδ λέει: "Τωβ σχεμπαγγόϊμ χερώγ" δηλαδή "είναι καλό να σφαγιάζεις Χριστιανό". Όλα τα παραπάνω, καθώς και η επιστολή προς τον Ντρυμόν είναι παρμένα από το βιβλίο του I.B. Pranaitis "Το ξεσκέπασμα του Ταλμούδ" (Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ) για το οποίο θα αναφερθούμε σε επόμενο άρθρο.

Κλείνοντας παραθέτουμε την επιστολή, η οποία μιλάει για ένα, από τα πολυάριθμα περιστατικά απαγωγής παιδιών από του Εβραίους:

"Προς τον Κύριον Εδουάρδον Δρυμών".
Εν Δαμασκών τη 10η Μαίου 1890

Κύριε,

Απευθύνομαι σ΄εσάς ο οποίος λέγετε άφοβα την αλήθεια, προς εσάς που ζήτε σε μια χώρα ελεύθερη, προς εσάς που διδάσκετε την ισότητα και την αδελφότητα, απευθύνομαι για να

αναφέρω ότι οι Εβραίοι, αφού αφήρεσαν το αίμα του υιού μου κόψαντες την αρτηρία του δεξιού χεριού του, έρριψαν το πτώμα του σ΄ ένα φρέαρ. Ότι σας λέω είναι αληθές. Δεκαοκτώ γιατροί οι οποίοι ενήργησαν αυτοψία το γνωρίζουν, αλλά η Κυβέρνηση απαγόρευσε σ΄αυτούς να ομολογήσουν την αλήθεια.

Οι Χριστιανοί και οι Μουσουλμάνοι το γνωρίζουν ομοίως, αλλά μια μόνο λέξη στέλνει αυτούς στη φυλακή. Εγώ επιθυμούσα να καταγγείλω το έγκλημα και να ενεργήσω, αλλά με απειλούν με εξορία. Και τι περισσότερο θα πράξουν εναντίον μου, αφού και στον τάφο του υιού μου έθεσαν 12 φρουρούς απαγορεύοντας σ΄εμένα - τη μητέρα του- να προσεγγίσω; Η δικαιοσύνη ανακουφίζει, αλλά δι΄ εμέ δεν υπάρχει παρά μόνο κατ΄όνομα και υπό το πνεύμα πικρής ειρωνείας. Η κυβέρνηση δυστυχώς προστατεύει τις οχιές, αυτούς τους βασανιστές της ανθρωπότητας και θέλει να πνίξει την αλήθεια.

Λαμβάνω το θάρρος ν΄αποτανθώ σ΄εσάς, κύριε, για να σας πληροφορήσω όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματος αυτού, αν θελήσετε ν΄αποδώσετε σε μένα δικαιοσύνη. Σ΄αυτό το παιδί στήριζα τις ημέρες της γεροντικής ηλικίας μου, όταν αιφνιδίως - αλλοίμονο- το απέσπασαν από τη μητρική αγκαλιά μου, επιδώσαντες εις αυτό - οι δολοφόνοι- τραγικό θάνατο.

Οι γνωρίζοντες την καρδιά της μητέρας κατανοούνβέβαια ότι εκείνη τη στιγμή κατεσπάραξαν την καρδιά μου.

Σε περίπτωση απάντησης, επειδή η αλληλογραφία μου δύναται να κατασχεθεί, σας παρακαλώ να απευθύνετε τις επιστολές μου στο όνομα του κυρίου.......

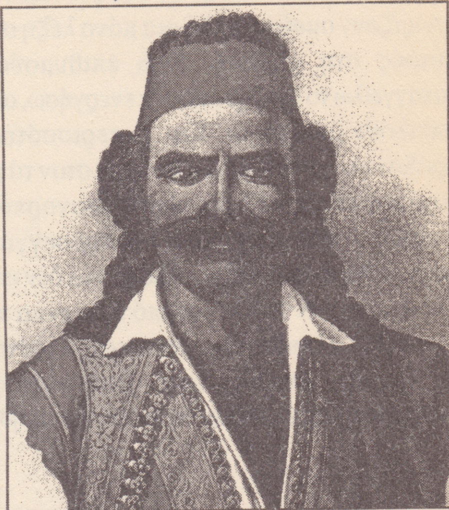
Έχω την τιμή, κύριε, να είμαι αφοσιωμένη δούλη σου.

Σεβιλέ Αβδελμού

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Αφιέρωμα στη Φυλετική και Εθνική Επανάσταση του 1821

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βόρειος Ηπειρος: Εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της Κέρκυρας για την Αυτονομία της Β.Ηπείρου και χάραξη πολιτικής με στόχο την **ενσωμάτωση της Β.Ηπείρου στη Μητέρα Πατρίδα.** ***Μακεδονικό:*** Απέλαση των σκοπιανών πρακτόρων που προωθούν την ανθελληνική προπαγάνδα. Προστασία των 200.000 Ελλήνων που - κατά την ομολογία του ίδιου του Γκλιγκόραφ - ζουν στα Σκόπια. Διάλυση του μορφώματος των Σκοπίων, σύνορα με την Σερβία. **Κανένας συμβιβασμός για την Μακεδονία μας** ***Κύπρος:*** Συνδρομή με κάθε τρόπο του αγώνα του Κυπριακού Ελληνισμού για απελευθέρωση των Κατεχομένων. Η **Κύπρος είναι Ελληνική** ***Αιγαίο:*** Αμεση άσκηση του διεθνώς κατωχυρωμένου δικαιώματος της χώρας μας για επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια. **Το Αιγαίο ήταν, είναι και θα παραμείνει Ελληνική θάλασσα** ***Θράκη:*** Εφαρμογή της αρχής της αμοιβαιότητας κατά τη Συνθήκη της Λωζάνης. Οσοι Ελληνες Χριστιανοί στην Κωνσταντινούπολη, την Ιμβρο και την Τένεδο, τόσοι Μουσουλμάνοι στη Θράκη. Πρόγραμμα συνειδησιακής επανελληνοποίησης των Ελλήνων Πομάκων. Εγκατάσταση Ελλήνων προσφύγων, με παραχώρηση γης και στέγης. Απέλαση των πρακτόρων της Αγκυρας. **Εξω οι Τούρκοι από τη Θράκη.** ***Απόδημος Ελληνισμός:*** Με κάθε μέσο συμπαράσταση του Εθνικού μας Κράτους στην οργάνωση, εκπαίδευση και ανάδειξη των Ελληνικών παροικιών και των δημιουργικών, αγνών πατριωτών αδελφών μας, απανταχού της Γης. Πλήρης αξιοποίηση και **συστράτευση όλων των δυνάμεων του Ελληνισμού.**

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Καταγγελία των Συμφωνιών (GATT, Μάαστριχτ) και των Διεθνών Οργανισμών (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ) που δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντά μας, δεν σέβονται και δεν υπερασπίζονται, ως οφείλουν, τα δίκαιά μας. Σύναψη συμμαχιών με γνώμονα το όφελος του Εθνους. **Οχι στην υποτέλεια. Οχι στην Ευρώπη των πολυεθνικών. Ελλάδα υπερήφανη και δυναμική.**

ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Κατάργηση των αντεθνικών νομοθετημάτων που ευνοούν και υποθάλπτουν ανυπότακτους, αντιρρησίες, Ιεχωβάδες κλπ. Αμεση στράτευση στα 18, ανδρών και γυναικών. **Ο Ελληνικός Στρατός στην υπηρεσία μόνο του Ελληνισμού.**

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εξυγίανση του τραπεζικού και χρηματιστηριακού συστήματος. Πάταξη της κερδοσκοπίας, της τοκογλυφίας και του καθεστώτος των μεσαζόντων. Εθνικοποίηση των μονοπωλίων. Εφαρμογή ορίου κατοχής κεφαλαίου ή μέσων παραγωγής, από άτομα ή ομάδες συμφερόντων. Καταγγελία και επαναδιαπραγμάτευση όλων των χαριστικών συμβάσεων με πολυεθνικές εταιρείες. Οι ξένες επενδύσεις επιτρεπτές μόνο σε ασφαλή για την ανεξαρτησία της Οικονομίας μας επίπεδα, και με υποχρεωτικές κοινωνικές παροχές. **Ιδιοκτησία μόνο για τους Ελληνες. Κράτος δικαίου, Ελληνοκεντρικό και Φιλολαϊκό.**

ΑΝΕΡΓΙΑ - ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Αμεση εφαρμογή των νόμων για απέλαση όλων των λαθρομεταναστών που οδηγούν τους Ελληνες στην ανεργία, αυξάνουν την εγκληματικότητα και οδηγούν τα ασφαλιστικά ταμεία στη χρεοκοπία. Απέλαση όλων των εγκληματιών που με δικά του χρήματα συντηρεί ο Ελληνικός Λαός στα ασφυκτικά γεμάτα σωφρονιστικά καταστήματα. Δίωξη των εργοδοτών που απασχολούν παράνομα ξένους εργαζόμενους. **Εξω τώρα όλοι οι ξένοι.** Προστασία των ανέργων. Επιδόματα και δουλειά με κοινωνική ευαισθησία. **Η εργασία δικαίωμα και υποχρέωση όλων των Ελλήνων.**

ΝΕΟΛΑΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Εθνικός προσανατολισμός της Παιδείας. Ελεύθερη εισαγωγή και σπουδές στα ΑΕΙ και ΤΕΙ για όσους αποφοίτους το επιθυμούν, με άμεση απορρόφηση των αριστούχων σε κάθε κλάδο, σύμφωνα με τις δημοσιοποιημένες εκάστοτε τρέχουσες ανάγκες της Ελληνικής Κοινωνίας. **Εξυγίανση των αθλητικών κυκλωμάτων** (παράγοντες, μεσάζοντες) ώστε να πάψουν τα μαζικά αθλήματα να είναι το όπιο του Λαού και ιδιαίτερα της Νεολαίας. Προβολή υγειών εθνικών και κοινωνικών αξιών και προτύπων, με έμφαση στη διαμόρφωση Ελληνοπρεπών προσωπικοτήτων, σκεπτομένων, δημιουργικών, αγωνιστικών και θαρραλέων. **Θάνατος στους εμπόρους ναρκωτικών.**

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ - ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Κοινωνικός και Εθνικός επαναπροσδιορισμός της σημασίας της Οικογένειας και της αξίας της Μητρότητας. Πράξη ο μισθός της πολύτεκνης (από το τρίτο παιδί) Μητέρας, για την ενθάρρυνση της ανατροφής των παιδιών από τις ίδιες τις μητέρες τους. Δημιουργία παιδικών σταθμών και κέντρων βρεφών. Υποστήριξη των ανύπαντρων μητέρων για την αποτροπή αμβλώσεων. Οχι στους μεικτούς γάμους, όχι στις ανεξέλεγκτες αμβλώσεις που οδηγούν το Εθνος μας στον φυλετικό του θάνατο. **Περισσότερα παιδιά**, σημαίνει **περισσότεροι Ελληνες, περισσότερες δυνατότητες προόδου και δημιουργίας**, περισσότερη δύναμη αποτροπής κάθε ξένης επιβουλής.

ΑΓΡΟΤΕΣ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Η γη και η αγροτική παραγωγή στα χέρια των Ελλήνων και για τις Ελληνικές ανάγκες. Προστασία του Ελληνα αγρότη από την τοκογλυφία των δανείων. Κίνητρα για τη μετάβαση και την παραμονή των νέων Ελλήνων στην ύπαιθρο, και τη διατήρηση του οικογενειακού κλήρου. Αναβάθμιση των σχετικών με τη γεωργία και την κτηνοτροφία Σχολών, σε πανεπιστημιακό και τεχνικό επίπεδο. Παλλαϊκή προστασία των υδάτινων και δασικών πόρων από τα συμφέροντα που προωθούν την καταστροφή τους. Προστασία των Ελλήνων αγροτών από την ανθελληνική πολιτική της ΕΟΚ. **Η Ελληνική ύπαιθρος είναι ο πυρήνας της ανάπτυξης του Εθνους.**

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Προβολή του Ελληνικού πολιτιστικού προτύπου σε όλους τους τομείς, με παράλληλη απεξάρτηση από την παρακμιακή υποκουλτούρα. Διάδοση της Ελληνικής Γλώσσας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. **Η Ελληνική Παιδεία και Τέχνη είναι έκφραση Ψυχής και Τρόπος Ζωής.**

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΤΥΠΟΣ

Αναδιάρθρωση και κωδικοποίηση της Νομοθεσίας, ώστε όλοι οι Ελληνες πολίτες να έχουν πλήρη και σαφή γνώση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους. Αντικειμενική και ανεξάρτητη δικαιοσύνη για όλους, ασχέτως εισοδήματος. Αναβάθμιση του λειτουργήματος του Δικαστικού. Κρατική προστασία των Δικαστικών για τη διασφάλιση της αντικειμενικότητας της κρίσεώς τους. Αδιάβλητοι διορισμοί και προαγωγές.

Τέλος στα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Κατάργηση των εκδοτικών μονοπωλίων που εκμαυλίζουν το Λαό μας, ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις και νέμονται τις τύχες του τόπου μας. Ενταξη των κανόνων δεοντολογίας στον Ποινικό Κώδικα. **Ο Τύπος εκφραστής των συμφερόντων του Εθνους και της Ελληνιοκής Κοινωνίας**

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Αποκατάσταση του κύρους της Εκκλησίας. Αποκάθαρση του Κλήρου από προπαγανδιστές του οικουμενισμού. Αναβάθμιση της εκκλησιαστικής Παιδείας, και εκπαίδευση των Κληρικών πάνω σε Ελληνορθόδοξες αρχές. Ανεξιθρησκεία μόνο για τα δόγματα που δεν θίγουν την Ελληνική Παράδοση και Ιστορία.

Οι αγώνες των Ελλήνων κατά των Εβραίων υπήρξαν σκληροί και φονικότατοι απο τους αρχαίους ήδη χρόνους. Ο φονευμένος, όπως εικονίζεται, Έλλην ήταν ένα μόνο απο τα πολυάριθμα θύματα των Μακκαβαίων που έκαναν τα πάντα για να εκδικηθούν το μεγάλο ΑΝΤΙΟΧΟ Δ' τον ΕΠΙΦΑΝΗ, τον καταστροφέα των Ιεροσολύμων και κυρίαρχο των Σελευκιδών.

